

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

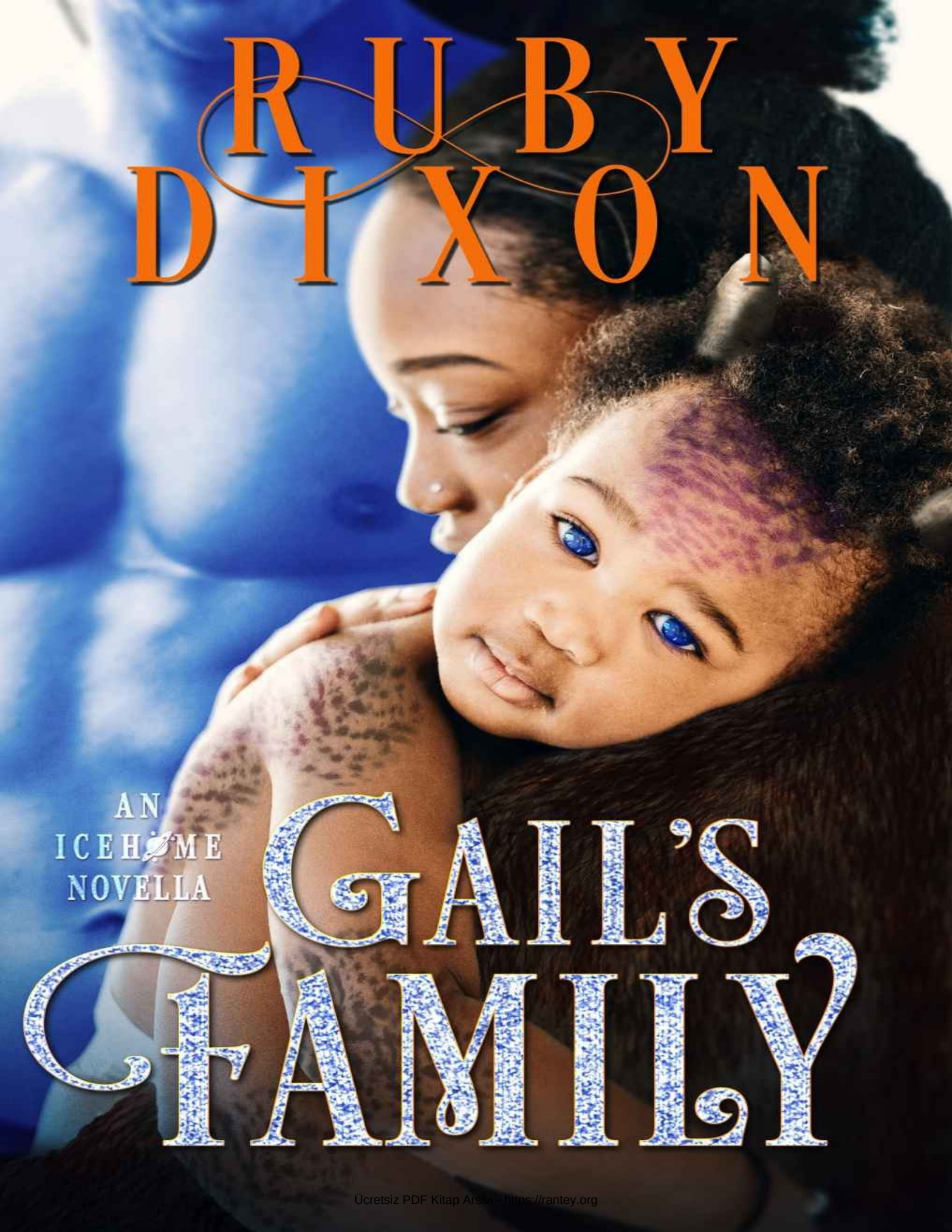
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A close-up photograph of a woman with dark skin and curly hair, looking down at a young child. The child has purple markings on their forehead and chest. The background is a soft, out-of-focus blue.

RUBY
DIXON

AN
ICEH/ME
NOVELLA

GAIL'S
FAMILY

GAIL'İN AİLESİ

BİR UZAYLI AŞK ROMANI: ICEHOME KİTAP 4

RUBY DIXON

WWW.RUBYDIXON.COM

Copyright © 2018 by Ruby Dixon

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımı - Kati Wilde

Düzeltilmeler - Aquila Editing

✿ Vellum ile oluşturuldu

GAIL'İN AİLESİ

Bir Bilimkurgu Uzaylı Romantik Romanı

Dolu dolu bir hayatım oldu: eş, anne, dul... ve sonra uzaylı mülkü. Artık buz gezegeninde olduğum için bunların hepsi değişiyor. Burada yeniden özgürüm ve bir kez daha aşkı buldum. Vaza daha yaşlı ve dul, ama bir kadını hem kürklerin içinde hem de dışında nasıl gülümseteceğini biliyor.

Etrafımdaki herkesin kucağında ya da karnında bir bebek var ve bebeği olmayan tek kişi olmak çok zor. Anne olmaktan daha çok sevdiğim bir şey yok... ve Icehome kampında bir yetim olduğunu duyduğumda onu evlat edinmek istiyorum. Vaza ve benim verecek çok sevgimiz var ama uzaylı bir bebek bizi sevecek mi?

(Psst! Bu hikaye tek başına değildir. LAUREN'İN BARBARI ile başlayın! Başladığınıza memnun olacaksınız!)

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Yazarın Notu

Icehome Serisi

Daha Fazlasını mı

İstiyorsunuz?

GAIL

"**I** Değişimin iyi bir şey olduğunu biliyorum," diye geveliyor Summer bana rulo haline getirilmiş bir battaniye uzatırken. "Ama ben senin burada kalacağını düşünmüştüm. Buralarda takılırsın, anlıyor musun? Ben hamileyim ve Kate de ve Elly-heck, Elly şimdi tekrar banyo yapıyor, değil mi? Sana burada ihtiyacımız olmadığını düşünüyor olabilirsin ama yanılıyorsun Gail. Sen takımın annesi gibisin... yani, takım olmaması dışında." Nefes almaya ya da bir başkasına söz hakkı vermeye aldırmadan aceleyle devam ediyor. "Pek sayılmaz. Yani, eğer bir takım olsaydı, insanlar sa- khui'lere karşı olurdu ve bariz boy avantajı nedeniyle onlar kazanırdı ve-"

"Summer," diye araya giriyorum. "Nefes al, kızım."

"Doğru," diyor ve titrek bir nefes alıyor. "Söylemeye çalıştığım şey, seni özleyeceğiz." Alt dudağı titriyor.

Yumuşak kürk battaniyeyi okşarken ona "Biliyorum küçük anne," diyorum. Sırt çantamda verimli bir şekilde taşınabilmesi için çoktan düzgünce uzun bir tüp haline getirilmişti. Vaza bana çok fazla eşya almamamı söyledi ama ben de özünde bir anneyim ve senin hazırlıklı seyahat ettiğini biliyorum.

Kalbim çırpınıyor. Annem. Tekrar anne olacağım. Orada bir yerde,

Annesi ve babası olmayan, yeni bir anne tarafından sevgiyle kucaklanmayı bekleyen bir bebek var. O anne ben olacağım. Bu düşünce içimi o kadar büyük bir sevinçle dolduruyor ki nefes almakta zorlanıyorum.

Ne yazık ki bu, burada kurduğumuz yeni küçük aileyi terk etmek anlamına geliyor ve kızlar bundan hiç hoşlanmıyor. Summer, Kate ve Elly bir anneye ihtiyaç duymayacak kadar büyükler, ancak itiraf etmeliyim ki onların yanında "anne" rolüne gereğinden fazla bürünüyorum. Çok tatlı kızlar ama aynı zamanda hepsi benim yarı yaşımda ve bu benim için otomatik bir durum. Hepsi erkekleriyle mutlular ve özellikle Elly, Bek'in sevgi dolu ilgisi altında çiçek açtı. Bu onları geride bırakmanın kolay olduğu anlamına gelmiyor.

"Ben de hepinizi özleyeceğim," diyorum Summer'a nazik bir gülümseme vererek. "Sakın tek bir damla gözyaşı dökmeyin. Eğer ben bir ejderhanın sırtında diğer sahile uçabiliyorsam, siz de istediğiniz zaman gelip ziyaret edebilirsiniz demektir."

"Tam olarak aynı değil," diyor Kate, kulübemdeki bir hasırın üzerine bağdaş kurup otururken yavru kedisinin uzun, ipeksi beyaz tüylerini okşayarak. "Sadece birkaç kulübe ötede olmayacaksınız. Nasıl olduğunu öğrenmek ya da sadece konuşmak için seni arayamayız."

"Biliyorum. İnan bana, bunların hepsini düşündüm." Vektal ve diğerleri ejderha sırtında döndüklerinden ve ada kabilesiyle birlikte gelen yetim bir bebekten bahsettiklerinden beri başka hiçbir şey düşünmedim. "Aklından geçen her şeyi zaten düşündüm ve düşündüm."

"Ama yine de gidiyorsun," diyor Summer burnunu çekerek.

"Öyleyim," diyorum sakince. "Elly'den bahsetmişken, o nerede? Yakında ayrılıyoruz."

"O gelemedi." Summer derin bir nefes alıyor, bu da yeni bir kelime yağmuruna başlayacağının kesin bir göstergesi. Khui'sinin kabiledeki en sessiz adamla birlikte olması gerektiğini nasıl düşündüğünü tam olarak bilmiyorum ama birlikte mutlular. Summer'ın konuşma kasırgasını bekleyerek kendimi destekliyorum ama tek söylediği "Elly üzgün."

Oh. "Ben de üzgünüm. Onu özleyeceğim." Ve veda edememek canını acıtacak. Yine de anlıyorum. Bazen birine bakıp ona kalbinizde sevinçle veda edemezsiniz. Sahte bir şeyler yapmak zorlaşır, bu yüzden hiçbir şey söylemezsiniz.

Ya da vedalaşmaya gelmiyorsun.

Dünya'ya döndüğümde vedalaşmak istediğim tüm insanları düşünüyorum. Eski kocam. Kız kardeşlerim. Arkadaşlarım. Oğlumun mezarına uğrayıp orada son bir veda etmek isterdim. Ama artık yaşlandım ve bu tür şeyleri kaçırmamanın ne demek olduğunu anlıyorum. Elly genç ve farklı düşünüyor.

Beni uğurlamaya gelen iki kıza bakıyorum. İkisi de gözümde hâlâ çok genç. Summer ve Kate'i seviyorum ve onlar benim kızlarım gibi. Aynı zamanda kendimi hâlâ yalnız hissediyorum. Farklı. Onlara, sa-khui kabilesinin yaşlı kadınlarına uyum sağladığımdan daha fazla uyum sağlayamıyorum. Kendimi bir yabancı gibi hissettiğimi kızlarıma nasıl açıklarım? Bu buz gezegeninde ortaya çıkan onca insan arasında saçı ağarmış tek kişi olduğumu? Dünya'dan köle olarak götürülen diğer herkes benzer yaşıydı, yirmili yaşların başındaydı. Anlayamazlar. Onlara göre, hepimiz aynı durumdayız.

Benim için hepsi hâlâ bebek. Oğlum yaşasaydı onların yaşlarında olacaktı.

Calvin'i düşünmek her zaman olduğu gibi acı verici, göğsüme yerleşen ve beni boğmakla tehdit eden donuk bir ağrı. Ölümünün üzerinden neredeyse on iki yıl geçti ve hala gülümseyen oğlumu ve onu son gördüğümde, gerçek ehliyeti postayla gelene kadar yedek ehliyeti olan kağıt parçasını gururla gösterdiğini düşünmek canımı yakıyor. Gerçek ehliyetin cenazesinden dört gün sonra gelmesinden nefret ediyorum. Oğlumun arabasına çarpan adamın Calvin'in cenazesinde benim kadar hıçkıra hıçkıra ağlamasından nefret ediyorum. Her zaman olduğu gibi Calvin sabırsız olduğu için arkadaşlarını kırmızı ışıktaki geçecek kadar sabırsız olan tatlı oğlum dışında suçlanacak kimse olmamasından nefret ediyorum.

Ancak bugün, sanırım acım biraz daha az, acım biraz daha tatlı. Geçmiş geçip gitmiyor ama artık ileriye bakacak daha çok şey var. Bana ihtiyacı olan bir bebek var.

"Açıklaması zor," diyorum kızlara, çünkü anlamayacaklarını biliyorum.

"Hayır, anlıyorum," diyor Kate yumuşak bir sesle. Elindeki yavru kedi kıpırdanıyor ve onu yere bırakıyor. Küçük bir köpekten daha büyük değil, tüyleri ve bıyıkları var ve hemen bir ip parçasının üzerine atlayıp ucuna saldırıyor. Kate onu sevdi

kabarık kuyruğuyla bana bakıyor. "Kendi çocuğun olmadan hamile kadınlarla dolu bir kabiledesin. Vaza çocuk sahibi olamıyor ve sen de olamayacağını söyledin. Çocukları sevdiğini biliyorum, bu yüzden tüm bunların etrafında olmanın senin için kolay olduğunu hayal edemiyorum. Gülümsüyorsun ve mutlusun ama bebeklere nasıl baktığını gördüm." Kendi karnına dokunuyor. "Bu şekilde kendi aileni kuracaksın. Bu mudur yani?"

Kordon parçasını yavru kedisinden geri çalıyorum. "Bu gülünç küçük yaratığın adını hatırlamıyorum," diyorum ona gülerek, duygularımı gizlemeye çalışarak. "Ama evet, sanırım öyle bir şey."

Tam on ikiden vurdu. Kışkandığımdan değil. Buradaki herkes için gerçekten mutluyum. Köyde tek bir kaba insan yok ve özellikle birlikte kurtarıldığım kızlarım Elly, Summer, Brooke ve Kate'e çok yakınım. Ama anne olmaktan daha çok sevdiğim bir şey yoktu ve diğer yüzlerde bu kadar çok neşe görmek bazen kendimi çok boş hissetmeme neden oluyor.

Bir bebeğim olamıyorken bir gezegenin bebeklerle dolu olması zalimce görünüyor.

Bana kalsaydı, Shaun ve ben bir düzine bebek sahibi olur, evimizi sevgi ve gülümsemeyle doldururduk. Ama sadece Calvin vardı ve o gittiğinde kalbimde asla iyileşmeyen bir boşluk kaldı. Hayatıma devam ettim, işimi yaptım, gülümsedim ama ruhum ölmüş gibiydi. Shaun'a iyi bir eş oldum, o da iyi bir kocaydı ama aramızdaki şeyler asla eskisi gibi olmadı. Bir çocuğun ölümünden sonra nasıl olabilirdi ki? Tek çocuğumuzun? Calvin'in ölümünden iki yıl sonra Shaun boşanmak istediğinde pek de şaşırmadım. Başka birini bulmuştu, onu mutlu eden birini. Bir bakıma bu beni de mutlu etmişti çünkü küçük oğlumun ölümü beni yıkmamış gibi davranmak zorunda değildim. Boşandık ve ben var olmaya devam ettim.

Hayat devam etti ve ben de onunla devam ettim.

Uzaylılar tarafından yakalanana kadar tabii ki.

"Anlıyorum," diyor Kate. "Anne olmak istiyorsun. Sadece taşınacağın için üzgünüm."

"Ben de üzgünüm bebeğim," diyorum ona ve elini sıkmak için uzanıyorum. "Ama belki burada ilk posta servisini başlatabiliriz. Veronica ve Ashtar buraya her geldiklerinde bana mesaj gönderebilirsin, ben de onlara geri gönderirim."

yön. Ve hepinizi geride bırakmayacağım. Brooke orada adamıyla birlikte."

Kate belli belirsiz gülümser. "Doğru ya. Belki siz yerleştikten ve hava açtıktan sonra Harrec'i ziyarete gitmeye ikna edebilirim."

Summer bana bir paket daha uzatıyor ve sanki konuşmaya başlarsa hiç susmayacağından korkuyormuş gibi ilk kez tamamen sessiz kalıyor.

Kate'e gülümsüyorum ama hepimizin bildiği bir şeyi söylemiyorum: acımasız sezon başlıyor ve bize anlatılanlara göre acımasız sezon birbiri ardına yağan karlardan oluşuyor. En kötüsü bitene kadar çok fazla gidiş geliş olacağından şüpheliyim ve bu da aylar sonra olacak. Veronica ve adamı - garip altın ejderha adam - havanın gün geçtikçe daha da kötüleştiğine dair sesler çıkardılar ve eğer bugün seyahat etmezsek, acımasız sezonun geri kalanında olmayacağız. Ya şimdi ya hiç.

Yine de bu fikrimi en ufak bir şekilde değiştirmiyor. Sahildeki kabile bu gezegende yeni ve neler olup bittiği hakkında hiçbir fikri olmayan genç kadınlarla dolu. Tıpkı buradaki genç kızlarıma bu gezegendeki ilk günlerinde çobanlık yaptığım gibi, o yeni kızlara da yardım edebilirim. Biraz hayat tecrübesi olan yeterince yaşlı tek insan kadın benim, bu yüzden ne zaman yardım teklif edeceğimi ve ne zaman arkama yaslanıp işleri kendi başlarına çözmelerine izin vereceğimi biliyorum. Sevgilim Vaza da buralı ve ona da ihtiyaç var. Bir sürü avlanma, kulübe inşa etme, ateş yakma ve doyurulması gereken bir sürü yeni boğaz olacak. Bize kesinlikle ihtiyaç var.

Sebeplerim tamamen fedakarca değil. Bir bebek için yanıp tutuşuyorum. Kate haksız değil. Bu kadar çok aile ve sevgiyle çevrili olmak mı? Bu kadar çok küçük gülümseme ve yuvarlak karınlı kadın? Ne zaman biri yeni bir yankıyı kutlasa ya da bir bebek gece ağlasa içime bir kıskançlık saplanıyor. Çocuklara ve eğitime yardım ediyorum ve birinin bebek bakıcısına ihtiyacı olduğu anda orada oluyorum... ama aynı şey değil.

Son bir yıl içinde menopoza girmiş bir kadının buraya gelmesinin ilk başta acımasız bir şaka olduğunu düşünmüştüm. Şimdi ise bu gezegene farklı bir amaç için getirildiğimi düşünüyorum. Belki de bir bebek taşımama gerek yoktur çünkü zaten beni bekleyen bir bebek vardı.

Vaza da bu konuda benimle aynı fikirde. Bir bebek olduğunu duyduğumuz an

Ada kabilesiyle aynı fikirdeydik. O hemen ayrılmak için planlar yapmaya başladı, ben de öyle.

Keşke Elly beni uğurlamaya gelseydi.

O... diğer kızlardan biraz daha kırılgan. Boyut olarak değil ama ruh olarak. Çok şey yaşadı. Kate ve Summer ile uzay istasyonundaki köle kafeslerinde tanıştığımda yeni yakalanmışlardı ve bir sonraki efendime satılmayı bekliyorlardı. Bense zaten uzun zamandır köleydim. Tahmin etmem gerekirse, birkaç yıl, gerçi artık zamanı söylemek imkansız. Bir daha asla düşünmek istemediğim bazı şeyler gördüm ve yaşadım. Zavallı Elly en kötüsünü yaşadı. Çocukluğundan beri köleydi ve kafeslerde tutuluyordu. Mücadele ediyor ama Bek'in yardımıyla daha iyi durumda.

Ayrılmamın onu kızdıracığından endişeleniyorum ama kıyıda beni bekleyen bir bebek varken nasıl kalabilirim?

Sanki çok yakında çantam dolacak ve artık ertelemek için bir neden kalmayacak. Küçük, taş kulübenin etrafına bakıyorum. Bir tuvaleti (bir nevi), bir mutfığı (bir nevi) ve son birkaç aydır burada kaldığımız süre boyunca yatak odam olarak kullanılan kürklerle dolu hoş ve rahat bir alanı var. Burası benim evim ve Vaza ile paylaştığım bir yer. İlkel ama yine de rahat ve onu bir mağara ya da sahilde bir çadırda takas ettiğimi fark ediyorum, her ikisinde de tuvalet ya da fazla mahremiyet yok. Burayı özleyeceğim.

Ama yine de gidiyorum.

Çantamı alıp Kate ve Summer'a bir düzine kez sarılıyorum. Summer bu noktada açıkça ağlıyor ve Kate güçlü olmaya çalışıp başarısız oluyormuş gibi görünüyor. Küçük yavru kedisini göğsüne bastırıyor ve büyük, üzgün gözlerle beni izliyor. Yine de fikrimi değiştirmiyorum. Gülümsüyorum, çantamı kaldırıyorum ve kabilenin geri kalanıyla vedalaşmak üzere yola çıkıyorum. Beni anlayacaklardır. Belki bugün değil ama kendi bebeklerini kucaklarına aldıklarında anlayacaklar. Neden bu kadar çaresizce gitmem gerektiğini anlayacaklar.

Dışarısı buz gibi soğuk, güçlü bir esinti kanyon duvarlarının üzerinde ısıklık çalıyor. Yukarı bakıyorum ama havada hiç kar yok, yani bugün uçuyoruz. Bana söylenene göre bu acımasız mevsim boyunca çok fazla karsız gün olmayacak, o yüzden bu fırsat penceresini değerlendiriyoruz. Şef Vektal ve eşi Georgie kızlarıyla birlikte durmuş Vaza'yla konuşuyorlar.

Arkadaşım - sanırım şu anda öyle diyoruz, gerçi onların standartlarına göre biz sadece zevk arkadaşınız - kalın bir kürk pelerin ve uzun bir tunik giyiyor, kapüşonunu boynuzlu alnına kadar indirmiş. Sanırım üzerinde daha önce hiç görmediğim kadar çok giysi var, bu da soğuk bir yolculuk olacağı anlamına geliyor. Umarım yeterince kalın giyinmişimdir. Üç kat giysi giyiyorum ve büyük bir kürk pelerinim var ama yeterli olacağından emin değilim. Ben insanım ve bitlerimize rağmen soğuğa karşı daha hassasız. Yine de Vaza donmama izin vermez.

Büyük uzaylı adamı inceliyorum ve aptal gibi gülümsemek için elimden geleni yapıyorum. Bu yeni dünyanın sunduğu tüm sürprizler arasında Vaza en iyilerinden biriydi. Buraya geldiğimde erkeklerle ve onların saçmalıklarıyla işim bitmişti. Kırklı yaşlarımda biriyle çıkmak eğlenceli değildi. Erkekler ya orta yaş krizinde bir ödül karısı (tercihen sarışın ve implantlı) ya da hızlı bir sikiş istiyorlardı. Ben ikisiyle de ilgilenmiyordum. İlişki isteyen nadir erkeklerden birini bulsam bile, o benim acılarımla ilgilenmiyordu ve ben de bu acıları bırakmaya niyetli değildim. Sonra, tabii ki kölelik oldu ve evrende gerçekten korkunç insanlar olduğunu öğrendim. Korkunç bir köle sahibim vardı ve her gün ahlaksızlıkla ilgili yeni şeyler öğrenmemi sağladı. Yine de beni satmadan önce onunla sadece iki ay kadar kaldım ve bir sonraki sahibim sadece yaşlı ve biraz sapıktı. Yaşadıklarımın sonra mı? Yaşlı bir ooli sürüngeni tarafından ellenmek bir lütuftu. Çoğunlukla ayaklarının ovulmasını ve yaltaklanmayı istiyordu, ki bunları taklit etmek yeterince kolaydı. Ama romantizm? Ha.

Sonra tekrar satıldım ve kendimi Brooke, Elly, Summer ve Kate ile birlikte istasyonda buldum. Hepimiz birlikte satın alındık ve bu gezegene bırakıldık.

Ve Vaza beni gördüğü ilk andan itibaren kendimi özel hissetmemi sağladı.

Şimdi bile, sadece bunu düşünmek bile içimi ısıtıyor ve yapış yapış hissettiriyor. Geldiğini ve bana şaşkınlıkla baktığını hatırlıyorum. Uzaylıların arasında bir insan olarak, böyle bakışlara alışmışım. Elimden geldiğince görmezden geldim... ve sonra herkese benim o güne kadar gördüğü en güzel yaratık olduğumu söyledi.

Seninle tanıştığında bunu söyleyen bir adamdan nasıl nefret edebilirsin? Ben kimsenin güzeli değilim. Yaşlıyım, saçlarım ağarmış, memelerim yok ve aynayı son gördüğümde ağzımın etrafında kaş çatma çizgileri oluşuyordu. Vaza da piliç değil. Vücudu bu uzaylılardan herhangi biri kadar sert, ama saçlarına aklar düşmüş ve yüzündeki çizgiler biraz daha belirgin,

Yaşından bahsetmişken. Yine de güçlü ve son derece yakışıklıydı ve beni gözleriyle yiyip bitirmesi, kendimi hayattan bıkmış elli yaşında bir kadın yerine genç ve güzel bir şey gibi hissetmemi sağladı.

İlk başta onunla flört ettim, benimle her konuştuğunda tatlı ve dikkatli olmaya özen gösterdim. Bu bir sigorta olarak başlamıştı. Eğer bu köleliğin başka bir biçimiye ve sonunda başka bir efendiye hizmet edeceksem, bahsimi korumam gerekiyordu. Günler gecelere karışıkça ve kimse bana tecavüz etmeye, kırbaçlamaya ya da dövmeye çalışmadıkça ve kimse beni tekrar köleleştirmedikçe, bu insanların ciddi olabileceğini düşünmeye başladım. Burada köleler yerine sadece insanlar olabileceğimizi.

İşte o zaman kendime umut etme izni verdim. Belki de bu gezegen görüldüğü kadar farklıydı ve buradaki insanlar gerçektir. Belki de Vaza'nın ateşli bakışları ve saçma sapan tutkulu sözleri gerçektir ve beni gerçekten güzel ve zarif buluyordu. Bu yüzden bana kur yapmasına izin verdim.

Açık konuşalım, onunla yatmaya başladım.

Sanki daha önce hiç bir erkekle birlikte olmamış, utangaç, kızaran bir şey değildim. Birkaç yıl köle olduktan sonra seks, bir kölenin yerine getirmesi beklenen bir başka rahatsız edici işlevdi, tıpkı kurbağamsı efendinizin sırtında tam olarak ulaşamadığı bir sivilceyi patlatmak gibi. Eğer berbatsa, bunu çok fazla düşünmemeye çalışır ve hayatınıza devam edersiniz. Ben de ne olacak ki dedim, daha fazla sigorta.

Ama Vaza'yla ilk seferim... bu farklıydı. Beni ilk kez kürklerin içine yatırdığında ve yüzündeki ifade düpedüz saygılıydı, bu bana kendimi özel hissettirdi. Ya ağzını bacaklarımdan arasına sokup modası geçmiş gibi amımı yaladığında? Bu da beni oldukça özel hissettirdi. Biri beni böyle yalamayalı uzun zaman olmuştu ve bunun ona büyük puan kazandırdığını kabul ediyorum.

Mahmuzun da yardımı oldu.

Ama en önemlisi, sonrasında bana sarılma şekliydi. Bana sarıldı, tenimi okşadı ve bedenimi onunla paylaştığım için bana teşekkür etti. Beni görene kadar ne kadar yalnız olduğunu ve şimdi yeniden umudu olduğunu hissettiğini itiraf etti.

Orada bir yerde, kalbim olan buz tuğlası biraz çözüldü. Ve

Vaza ile her gün biraz daha çözülüyordu. Adam yavru bir köpek gibiydi, çok hevesli ve memnun etmeye çok hevesliydi. Beni düşündüğü için bana küçük hediyeler getirirdi; boncuktan bir kolye ya da güzel renkli tohumlar gibi. Yumurta sevdiğimi söylersem, benim için bir düzine yumurta bulana kadar bütün gün kayalıklara tırmanırdı. Ayağımın ağrıdığını söylersem, saatlerce ovar ve benimle bir prensesmişim gibi ilgilenirdi.

Ve Vaza konuşmayı severdi. Eski sevgilim Shaun'dan sonra bu yeni bir şeydi. Shaun duygular hakkında konuşmayı sevmezdi. Bir erkeğin görevinin metanetli ve sessiz olmak olduğunu düşünürdü. Calvin'i kaybettikten sonra bile nasıl hissettiğini hiç paylaşmadı. Yas danışmanına gittiğimizde, ellerini kavuşturmuş bir şekilde duvara bakar ve düşüncelerinin özel olduğunu söylerdi. Bu beni deli ederdi ve bir süre sonra ben de onun kadar sessizleştim.

Vaza, sevmediği bir hikayeye hiç karşılaşmamış. Benimle sürekli konuşur. Bana ilk eşi Vika'dan ve ikisi de ölmüş olan oğulları Azak'tan bahsediyor. Vika uzun yıllar boyunca onun eşiymiş ama sadece bir oğulları hayatta kalmış. Azak büyüyüp yetişkin olmuş ve kendisi de bir çocuk sahibi olmuş ama hem o hem de yavru (ve Vika) bir süre önce khui hastalığında ölmüş. Vaza kabileye yardım etmek için elinden geleni yapıyor ama bir süredir yalnız. O da kendini iki arada bir derede hissediyor. Diğer yaşlılar ya çok yaşlı - Vadren ve yaşlı Drenol gibi - ya da etraflarında hala aileleri var. Kadınlar geldiğinde yankı uyandırmayacağını biliyordu ama bu denemediği anlamına gelmiyordu.

Tanrı onun küçük azgın kalbini korusun. Aletini ıslatmaya çalıştığı için adamı suçlamıyorum. Bence bir yatak arkadaşından çok bir yoldaş istiyor. Çünkü seks yapıyoruz (ve yapıyoruz), ama en çok Vaza benimle konuşmayı seviyor. Gününü paylaşmayı ve üzerime titremeyi seviyor. Sadece ben ve o olsak bile yeniden bir aileye sahip olmayı seviyor.

Anlıyorum. Bir bakıma, Vaza da benim gibi. Birbirimizden bir milyar mil uzaklıktaki gezegenlerden geliyor olabiliriz ve aynı türe yakın bile değiliz, ama onun yalnızlığını tanıyorum.

Yine de yol boyunca bir yerde birbirimize aşık olduk. Bu, insanların çatıştığı ve tutkuyla yatağa düştüğü o büyük, destansı aşk hikayelerinden biri değil. Karşılıklı anlayışla başladık, harika bir seksle bağlandık ve birbirimizden hoşlanıyoruz. O harika bir arkadaş, gözleri kolay görüyor ve beni gülümsetiyor. Bir kadın daha fazlasını isteyemez.

Yetim bir bebek olduğunu duyduğum an mı? Vaza gözlerime baktı ve başını salladı. Düşüncelerimiz o kadar benziyor ki başka bir şey söylemeye gerek yok. Tabii ki gidip onu evlat edineceğiz. Ya da onu. Bence erkek ama umurumda bile değil. Sadece ailemizi yeniden bir bütün haline getirecek küçük bir çocuk istiyorum. Ve Vaza'nın ruhunu biliyorum. Beni seviyor ama baba olmayı da seviyor. Hayatında çok şey kaybetti ve hala verecek çok kalbi var.

İşte buradayız.

Soğuk havaya göz kırpıyorum, Vaza'ya dalgınca gülümsüyorum. Adam dikkatimi dağıtıyor ama iyi anlamda.

Sanki düşüncelerimin onunla dolu olduğunu hissetmiş gibi, Vaza ayaklarının dibindeki rulo halindeki bir bohçayı alıyor, silkeliyor ve sonra yanıma geliyor. Bunun bir pelerin olduğunu ve benim için olduğunu anlamam yaklaşık iki saniye sürüyor. "Yeterince sıcak olmayacaksın güzelim," diyor cilveli bir gülümsemeyle, pelerini omuzlarımdan çekiştirirken. "Dişimi hava şartlarından korumalıyım. Yumuşak tenin kuruyacak ve beni okşadığında Vadren'in huysuz yaşlı ayaklarına dokunmuş gibi olacaksın."

"Vadren'in huysuz ayaklarıyla çok deneyimin oldu mu?" Nazlı nazlı soruyorum. Tanrı yardımcım olsun ama adam içimdeki flörtöz tarafı ortaya çıkarıyor. Ona sırtıyorum ve beni özenle sarıp sarmalamasına izin veriyorum, çünkü yıllarca anne ve sonra yabancılaştırmış bir eski eş (ve sonra köle) olduktan sonra, bir değişiklik için birinin benimle ilgilenmesi güzel.

Pelerinini çenemin altına sıkıştırıyor ve sonra bana göz kırpıyor, çabuk kaptığı bir insan özelliği. Başını eğerek yan taraftaki bir grup insanı işaret ediyor. "Air-ee-yawn-uh Bayan Shail'e veda etmek için yavruları getirdi."

Oh? Düşüncelerimde o kadar kaybolmuşum ki farkına bile varmamışım. Son birkaç aydır, Ariana'nın çocukları okul gibi bir yere yerleştirmesine yardım ediyordum, ancak harfler ve sayılardan öteye gidemedik. Şimdi onu terk ediyorum ve onlara tek başına bakmak zorunda kalacak. Ariana tatlı biri ama zaman zaman biraz gergin oluyor ve özellikle de yeni bebeği varken bunu kaldıramayacağından endişeleniyorum. Ama köyde o kadar çok anne var ki, mutlaka yardım alacaktır...

Dudağımı ısııyorum ve yakışıklı avcıma bakıyorum. "Doğru şeyi mi yapıyoruz, Vaza?"

"Doğru şey mi?"

"Burada kalmak için o kadar çok neden var ki," diye itiraf ediyorum, pelerinin önünü düzeltiyorum ki parmaklarımın yapacak bir işi olsun. Deri bağlardan yapılmış gevşek bir düğüm buluyorum ve dalgınca onun için yeniden bağlıyorum. "Sahilde buradaki gibi gerçek evler olmayacak. Tuvalet olmayacak. Her şeye baştan başlayacağız. Ariana'nın büyük çocuklarla ilgili yardıma ihtiyacı var. Elly'nin bana ihtiyacı var. Summer ve Kate kabiledede hâlâ yeniler ve

."

Parmaklarımı büyük, sıcak elinin arasına aldı. "Ne istersen yaparım."

"Hiç yardımcı olmuyorsun, seni koca pabuç." İhtiyacı olmamasına rağmen bir düğüm daha atmaya başladım.

Vaza kırık. "Çünkü senin mutlu olmanı istiyorum. Çok benzer düşünüyoruz ve zihninin nasıl çalıştığını biliyorum. Şu anda kızların sıkıntılı ve bu yüzden onları hayal kırıklığına uğratmaktan endişe ediyorsun. O halde kalmak istiyor musun?"

Kalbim acıyor çünkü gerçeği söylerken bile bencil hissediyorum. "Hayır. Gidip o bebeğin annesi olmak istiyorum."

"Ve kalbim bir kez daha bir oğlum ya da kızım olması için büyük bir sevinçle şarkı söyleyecek. Sen hayatıma girdiğinden beri sevincim çok büyük." Elimi tekrar avucunun içine alıp kürk pelerinin altından göğsüne bastırıyor ve soğuk parmak eklemlerim sıcak kaplamayla buluşuyor. "Bunun yankılanarak şarkı söylememesi önemli değil. Kalbim yeniden canlı ve şarkısı sessiz olsa da umurumda değil. Burada şarkı söylüyor," diyor bana ve başını işaret ediyor. "İhtiyacım olan tek şey bu."

"Seni büyük romantik," diyorum ona, içten içe sevinerek. "Bunu istiyorum. Bunu çok istiyorum. Sadece... veda etmek çok zor."

"Sonsuza dek veda değil," diye nazikçe düzeltiyor beni, parmak uçlarıma hızlı bir öpücük kondurduktan sonra elimi bırakıyor. "Bu kalp atışları arasında bir duraklama, daha fazlası değil. Karlar hafifleyecek ve ziyaret edeceğiz. Avcılar gelip bizi ziyaret edecek. Bir noktada geri döneceğiz. Evden ayrılmıyoruz. Evimiz burası."

Ve onun evi olduğumu vurgulayarak pelerini düzeltiyor.

Bu koca seksi adam bunca zaman nasıl bekar kalabildi? Tanrım, Dünya'da

olsa kadınlar onu kapışırđı. Kendimi çok şanslı hissediyorum. Dünya'dan çalınan onca kadın arasında, kendimi burada onunla buldum. I

aşk ve aile için ikinci bir şansa sahip olmak.

Hiçbir şey bunun yerini tutamaz. Hiçbir şey.

Başımı yukarı eğiyorum ve o da eğilip beni şapırdatarak öpüyor. Vaza aylarca pratik yapmasına rağmen hâlâ harika öpüşen biri değil. Gerçi ağzıyla başka harika şeyler de yapıyor, o yüzden aldırıyorum. Bu bir bakıma büyüleyici ve bana dış görünüşünün muhteşemliğine rağmen mükemmel olmadığını hatırlatıyor. Ayrıca, ona öğretmek eğlenceli. Uzaklaşırken kıcına bir şaplak atıyorum ve kıkırdaması, kuyruğunu sallayarak karşılık vermesi hoşuma gidiyor.

Sonra çok ağlıyorum, çünkü "Bayan Gail "in gidişini görmek için dışarı çıkan her bir çocuğu öpme ve kucaklama zamanı geldi. Ariana, tatlı kalbi sağ olsun, hepsini vedalaşmak için dışarı çıkardı ve bu beni ağlatan düşünceli bir jestti. Bu çocukları ve onların değerli küçük yüzlerini seviyorum. Bana uzanan her yapışkan gülümsemeyi ve kirli parmaklı eli seviyorum. Anneler de burada ve kucaklarında bebekleri olmayanlara Ariana'nın zaman zaman yardıma ihtiyaç duyacağını fısıldadığımdan eminim. Eminim çoktan hazırdır, ama insanları birkaç kelimeyle yönlendiremeyecek kadar uzun süredir anneyim. Sonra herkese çok çabuk veda ettim ve Vaza ile Georgie, Vektal'in eşi, Raashel, Aayla ve Rukhar'ın ellerine eldiven takıyorlar, bizimle ejderha sırtında diğer kabileye uçacak olan çocukların aileleriyle kalabilmeleri için. Küçük Aayla bana neşeli bir gülümseme veriyor, Raashel somurtmaya hazır görünüyor ve Rukhar o kadar hüzünlü ki yanına gidip yumuşak saçlarını karıştırıyorum. "Anneni ve babanı tekrar görmeye hazır mısın, küçük adam?"

Bana başını salladı. "Çantam hazır."

"Aferin sana. Gurur duyuyorum." Ona gülümsüyorum. "Eminim ailen çok heyecanlanacaktır. Herkesi görmeye hazır olduğumu biliyorum."

Rukhar sadece beni izliyor ve uzaktan ejderha homurdanıyor ve devasa bir kuş gibi kanatlarını çırpıyor. Ben izlerken, Rukhar bana yaklaşıyor, açıkça sinirlenmiş.

Elimi uzattım. "Yolculukta Bayan Gail'le birlikte gitmek ister misin?" Ona gülümseyerek soruyorum. Üç çocuk olduğu için, yolculukta tek başlarına oturmalarına izin vermek içimize sinmiyor; yolculuğumuzdaki her bir "koltuğun" yüksek kenarlı, insan boyunda bir sepetten biraz daha fazlası olduğunu düşünüyoruz bile. Vaza bir tane alacak

Çocuk, ben bir tane alacağım ve Sessah da bir tane alacak. Geçen vahşi sezondan beri erkek sayılan çelimsiz avcı da bizimle gelecek. Ona bakıyorum ve şu anda bile annesi Sevvah tarafından kucaklanıp şımartılıyor. Yine de her küçük çocuk gibi kıvranıyor ve yüzündeki ifade tahammül eden ama kaçmak için sabırsızlanan birinin ifadesi.

"Evet, lütfen," diyor Rukhar, çok kıbarca ve ben de benimkine kayan küçük eli sıkıyorum.

O zaman gerçekten vedalaşacak bir şey kalmıyor. Etrafımda bizi uğurlamaya hazır gülümseyen yüzler denizine bakıyorum. Bazıları şu anda sahil kabilesinde olan ailelerine hediyeler ve küçük hediyeler göndermiş. Diğerleri erzak teklif etti ve hepimiz çoktan vedalaşmış olmamıza rağmen herkes kucaklaşıyor ve konuşuyor. Ejderhasının yanında Veronica sarmalanmış ve Ashtar'ın kocaman altın burnunu okşuyor. Bakmamaya çalışıyorum - bir ejderhanın üzerinde dağları aşip sahile gittiğimizi düşünmek benim için hâlâ zor. Kendini beğenmiş, çıplaklığa eğilimli altın adamın bu devasa yaratığa dönüştüğünü düşünmek benim için zor. Ama eyerini taktı ve Sessah annesine son bir kez sarıldı ve sonra Vaza bana baktı.

"Gitme zamanı," diyorum Rukhar'a. "Bu gece annen ve babanla birlikte olacaksın." Bana gülümsüyor ve sonra yan tarafımı işaret ediyor.

Dönüyorum... ve kalbim boğazımda düğümleniyor.

İşte benim Elly'm. Saçları hafifçe dağılmış, gözleri yaşlarla kızarmış. Bek onun yanında, elleri omuzlarında ve şimdi bile titrediğini görebiliyorum.

"Ah, Rukhar, bebeğim, bana bir dakika ver," diyorum küçük çocuğa ve sonra sanki çekilmiş gibi Elly'nin yanına gidiyorum.

Ben yaklaşırken sertçe burnunu çekiyor ve gözyaşları boğazından aşağı süzülüyor. Onları buza çevirecek bir rüzgar yok, ama nefesi önünde pufluyor ve sanki kaybetmemeye çalışıyormuş gibi sertçe yutkunuyor. Kalbi gözlerinde, öylece bana bakıyor.

Ve çok, çok kararsızım.

Tüm kızlarım arasında Elly özel olandır, kırılgan olandır, güçlü olandır.

tüm doğru yollarda ve kalbinizi parçalayan tüm yollarda zayıf. Belli ki geçmişinde kötü kullanılmış ve o kadar uzun süre köle olarak kalmış ki, insan dokunuşları yerine pisliği tercih ediyor. Ona yaklaştığımda hiçbir şey söylemedi ama bu beni şaşırtmadı. Elly her zaman sessizdir, nadiren birkaç kelimeden fazla konuşur. Bek'in onu sevdiğini ve ona taptığını ve onun için iyi olduğunu biliyorum. Onun yanında kabuğunu kırma yolunda adımlar attığını biliyorum. Onu geriye götüreceğimden, hayatında istikrarlı bir etkiyi kaybetmenin ona zarar vereceğinden ve banyo yapmamaya ve dünyadan uzaklaşmaya geri döneceğinden endişeleniyorum. Ağlamamaya çalışarak ona endişeli bir gülümseme veriyorum. "Beni uğurlamaya gelmişsin," diyorum, kalbim yeniden kırılıyor olsa da neşeli görünmeye çalışarak.

Şaşkınlık içinde uzanıp beni sıska kollarının arasına alıyor ve sıkıca sarılıyor.

Onu yakınımda tutuyorum, saçlarına dokunuyorum ve annesinin yapacağı gibi kollarımda ağlarken onu yatıştırıyorum. "Seni seviyorum bebeğim," diyorum ona usulca. "Sen güçlüsün. Bunu başarabilirsin."

"Biliyorum," diye fısıldıyor ve beni şaşırtarak geri çekilip bana tereddütle gülümsüyor. "Ben... senin adına mutluyum."

Ah, kalbim. Ona tekrar ve tekrar sarılmak istiyorum ama bundan hoşlanmayacağını biliyorum. Şimdiden benden uzaklaşıyor ve koruyucu Bek'e karşı geri çekiliyor, ama gözyaşlarına rağmen yüzündeki gülümseme devam ediyor.

Bir el omzuma kondu. "İyi misin?" Vaza yanımda sağlam ve emin bir şekilde soruyor.

Gözlerimi ovuşturuyorum. Kahretsin, ben de ağlıyorum. Ama Elly'ye gülümsüyorum ve dönüp küçük Rukhar'ın beklediği yere bakıyorum, çok kasvetli ve sabırlı, ailesine gitmeye hazır. Sahildeki yetim bebeği düşünüyorum ve kollarım ne kadar boş olduklarından dolayı ağlıyor. "Ben hazırım," diyorum Vaza'ya.

Ve öyleyim. Burayı ve bu insanları seviyorum ama yeniden bir çocuğu kucağıma almak istiyorum. Herhangi bir çocuğu değil.

Benim çocuğum.

GAIL

T Ejderha sırtında uçmak eğlenceli diyebileceğim bir şey değil. Aslında, eğlencenin tam tersi diyebilirim. Emniyet kemeri yok, bu yüzden ejderha her eğildiğinde veya kanatlarını kaydırduğında, sanki

gökyüzünden yuvarlanıyor. Bulutların üzerinde hava çok soğuk ve hiçbir kürk rüzgârı engelleyemiyor. Kısa bir süre sonra yüzüm buz tutuyor ve çocukların bununla nasıl başa çıktığını merak ediyorum. Rukhar'ı, onun için yeni ve heyecan verici olan casusluk oyunuyla meşgul ediyorum.

Neyse ki Veronica uzun yolculuk boyunca Ashtar'ı birkaç kez yere indirdi de bacaklarımızı esnetebildik, tuvalet molası için en yakın çalıllığa doğru aceleyle geri çekildik ve kürklerimizi yeniden paketledik. Yarı sa-khui oldukları için soğuğu benden daha az hissetmelerine rağmen çocukların üzerine titriyor, sarınmalarını sağlıyorum. Tuniklerini her sıkıştırdığımda ve eldivenlerin iplerini her sıkıştırdığımda kıvranıp inliyorlar ve anneliğime katlanmak için ellerinden geleni yapıyorlar.

Sessah'a da annelik yapıyorum, çünkü annesi Sevvah'ı tanıyorum ve onun da bunu isteyeceğini biliyorum. Buna sabırlı bir ifadeyle katlanıyor ve şikayet etmiyor ve bu da onu biraz daha sevmemi sağlıyor.

Veronica eldivenlerini çıkarıp yüzümü avuçlayarak en kötü yaralarımı iyileştirdi.

Hızlı bir dokunuşla kışın çatlamasını önlüyor ve sonra tekrar koltuklarımıza yığılıyoruz, bir tur daha ejderha sürmeye hazırız. Ejderhaya - Ashtar, onu hem Ashtar hem de bir insan olarak düşünmek zorundayım - devasa pullarına, bir teknedeki yelkenler kadar büyük olan narin, kavisli kanatlarına ve her mola verdiğimizde durmadan Veronica'ya sokulan devasa kafasına hayret ediyorum.

Gün sonsuz gibi görünüyor ve Rukhar öğleden sonra kollarımda uyukluyor. Vaza'ya, ejderhanın boynuna ve kürek kemiklerine bakıyorum ve küçük Aayla'nın kollarında uyuduğunu, pelerinin üzerine salyalarını akıttığını görüyorum. Arkamı dönüp Sessah ve Raashel'i göremiyorum ama ara sıra onun cıvıl cıvıl küçük sesini duyuyorum ve Vaza'nın kulağına bir şeyler söylediğinden şüpheleniyorum. Zavallı sabırlı çocuk. Sahildeki tüm o genç ve güzel şeyler yüzünden buna katlanıyor. Annem aptal yetiştirmede ve o da niyetlerinde cam kadar şeffaf. Ne zaman dursak, Veronica'ya arkadaşlarını soruyor.

Sonra Veronica rüzgârda neredeyse uçup gidecek bir şey sesleniyor. "Yaklaştık," diyor ikinci kez, ilkinden daha yüksek sesle ve ben öne doğru eğiliyorum, kığım oturduğum erzak çantasından dolayı uyuşmuş durumda. Uçsuz bucaksız kar ve dağlar, ileride uçsuz bucaksız, şişe yeşili bir okyanusa dönüşüyor. Oh. Bu kadar güzel olmasına şaşıyorum ve ufkun kenarındaki uzak duman sütunu için biraz endişeleniyorum. Volkanın patlamasıyla ortaya çıkan ada, hatırlıyorum, eskiden ada kabilelerinin yaşadığı yer. Nedense hâlâ tütüyor olacağını düşünmemiştim ama tütüyor.

Rukhar işaret ediyor, sonra Ashtar gökyüzünde dönüyor ve havada küçük duman bulutları görüyorum. Suyun kenarındaki karanlık kara parçasının kumsal olduğunu anlamam biraz zaman alıyor, çünkü altın kumları ve mavi suyu hatırlıyorum, ama hâlâ Dünya gibi düşünüyorum. Düşünmemeliyim. Bildiğim kadarıyla buradaki her şey kendi yarattığı. Şu anda bile içimde olan ve bedenimi sağlıklı tutan khui'yi düşünerek göğsümdeki bir eldivene dokunuyorum. İleride, dağların kalın kayaları yarılmış gibi görünüyor ve kanyonlara dönüşen kıvrımlı çizgiler görüyorum ve sonra kanyon duvarlarının kenarlarını süsleyen çadır kümelerini görüyorum. Bir şeyler hareket ediyor ve biri selamlamak için havaya bir mızrak kaldırıyor.

İnsanlar.

Kalbim heyecanla çarpıyor. Rukhar'ın küçük bedenine yaklaşıyorum. "Neredeyse geldik," diyorum ona. "Yakında anneni ve babanı göreceksin."

Hiçbir şey söylemiyor ama kucağında heyecanla kıpırdadığını hissedebiliyorum ve gülümsüyorum.

Ashtar yavaşça, yavaşça sahile doğru süzölmeye devam ediyor, kanatlarını açıp köyden biraz uzaktaki kuma hafifçe çarpmadan önce yüzlerce kez dönüyormuş gibi hissettiriyor. Sepet sallanıyor ve her şey yer değıştirirken ben de sıkıntılı bir ses çıkarıyorum.

"Sorun değil," diyor Veronica. "İnişler her zaman berbattır." Uzanıp ejderhanın pullu boynunu okşuyor ve yüzünde tatlı bir gülümseme beliriyor. "Harikaydın bebeğim. Seninle gurur duyuyorum."

Ejderhanın araba büyüklüğündeki kafasına bakıyorum ama cevap verse bile duymuyorum. Sepetler tekrar yer değıştiriyor ve sonra Vaza kumun üzerine çıkıyor, Aayla'nın inmesine yardım ederken ayakları çıtırdıyor. Uzakta, ikişerli üçerli kümeler halinde bize doğru gelen insanlar görüyorum. Yüzlerini tanıyamayacağım kadar uzaktalar ama pembe saçlarını görüyorum ve gülümsemeden edemiyorum. Bu Brooke olmalı, kızlarımdan biri. Onu görmek için sabırsızlanıyorum.

Sonra Vaza sepetimin yanına geliyor ve elini tutup beni yerimden indirmesine izin vermeden önce Rukhar'ı ona uzatıyorum.

"Baba!" Rukhar ben daha kuma adım atamadan bağılıyor. Küçük figürünün koşarak gruba doğru uzaklaşmasını ve arkada duran iri bir adamın kollarına atılmasını izliyorum. Vaza beni sabitlemek için ellerini belime koyduğunda ve Rukhar'ın havaya kaldırılıp kucaklandığını gördüğümde mutluluktan gözlerim doluyor.

Aileler bugün bir araya geliyor. Bu harika bir şey.

"Nasıl hissediyorsun güzelim?" Vaza soruyor. "Yorgun mu?"

"Garip ama hayır." Ona gülümsüyorum ve sonra merakla yaklaşan insanlara bakıyorum. İçlerinden biri bebeğimi mi getiriyor? Yoksa köye mi döndü? "Hiç yorgun değilim." Çocuğumu görmeye hazırım.

Vaza sadece kıkırdıyor ve tam olarak ne düşündüğümü bildiğinden eminim. "Ben Ashtar'ın yükünü hafifletmeye yardım ederken sen de diğerlerini karşılamalısın."

"Oh, tamam." El ele tutuşmuş bizi izleyen Raashel ve Aayla'ya bakıyorum. Sessah Veronica'ya kayışların bazılarında yardım ediyor ve ben de yüzümü

yukarı doğru eğiyorum.

Vaza bana hızlı bir öpücük verebilir. "Sen bunu yaparken ben de kızları Liz ve Raahosh'a götüreceğim."

Dudaklarıma şapır şupur bir öpücük konduruyor ve ejderhaya dönmeden önce göz kırpmıyor.

"Haydi kızlar," diyorum Liz'in küçüklerine elimi uzatarak. "Gidip anne ve babanızı bulalım, tamam mı?"

"Aayla altına işedi," diyor Raashel, kız kardeşi üzgün bir ifadeyle başparmağını emerken. "Bekleyemedi."

"Pekala, tamamdır. Eminim annenizin sizin için yeni çekmeceleri vardır," dedim ve her bir kızın elinden tuttum. "Hadi gidip herkese merhaba diyelim."

"Altıma işemedim," diyor Raashel gururla. "Ben iyi bir kızdım."

"Evet öyleydin," diyorum ona, çünkü o yaşta. Aayla'nın elini sıkıyorum. "Ama yapsaydın da sorun olmazdı."

Raashel başka bir şey söyleyemeden bir ses "Gail!" diye bağırır. İleride, pembe saçlı biri zıplıyor ve elini havaya kaldırıyor. "Buradayım! Gail!"

"Brooke!" Ne kadar geniş gülümsediğimden yüzüm acıyarak sesleniyorum. "Seni görmek çok güzel!"

Tüm enerjisiyle ileri atılıyor ve Brooke üzerime atılıp bana sıkıca sarılmadan önce Aayla ve Raashel'den elimi çekmeye ancak zaman bulabiliyorum. Ben de ona sarılıp aynı ciyaklama sesini çıkarıyorum çünkü onu gördüğüm için çok mutluyum. "Harika görünüyorsun, bebeğim!"

"Harikayım," diyerek geri çekiliyor ve bana gülümsüyor. "Burada mı kalacaksın?"

"Yakın zamanda geri dönmeyeceğim," diyorum ejderhaya başımı sallayarak. "En sevdiğim ulaşım aracı değil."

Brooke sadece kıkırdıyor. "Gelip herkesle tanışmalısın!"

"Planımız bu."

"Aayla yine işeyecek," diye araya giriyor Raashel, küçük tatlı yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle.

"Hayır, değilim!" Aayla alt dudağını isyan edercesine dışarı çıkararak ilan ediyor.

"Şimdi, şimdi, kızlar," diyorum, otomatik olarak anne moduna geçiyorum. Brooke'a başımla selam veriyorum. "Şu ufaklıkları ailelerine götürelim, sonra arayı kapatırız."

"Oh, doğru! Taushen, bebeğim, yapabilir misin-" Büyük bir savaşçı gruptan ayrılıp köye doğru koşmaya başlayınca gülüyor. "Büyük akıllar ve hepsi bu. Sanırım Raahosh kampta birine ters ters bakıyor ve Liz de sürekli ayağa kalkamayacak kadar hamile," diyor.

"Eminim." Yeni gelenlerden bazılarına bakmamak için elimden geleni yapıyorum ama burada garip uzaylılar olduğunu duymakla onları görmek tamamen farklı şeyler. Uzun boylu ve kaslı, kırmızı tenli bir çift adamın uzaktan onları izlediğini görüyorum. Tehlikeli ve düşmanca görünüyorlar ve bu da yürürken kızların ellerini biraz daha sıkı tutmalarına neden oluyor. Eski kabileden gelen avcılarının arasına karışmışlar.

-Cashol ve Pashov'u görüyorum ve her ikisini de selamlıyorum. Bazıları sakallı ve solgun, küçük boynuzları var ve özellikle deri ve kürk tozluklarıyla bana neredeyse satirlerle ilgili eski peri masallarını hatırlatıyorlar. Vaza'nın ya da Vektal'inkinden bile daha büyük boynuzları olan başkaları var ve sonra dört kollu bir adam var, göğsü şimdiye kadar gördüğüm her şeyden daha geniş. Ben izlerken, ilerideki birinin rengi dalgalanıyor, tekrar soluk maviye dönmeden önce kumsalın rengine dönüşüyor.

Buna alışmak biraz zaman alacak.

"Burada ne kadar çok insan var," diye mırıldanıyorum Brooke'a. Benimle karşılaşan her bir çift göze gülümseyip başımı sallıyorum. Bir sürü genç kadın var. Sessah çok heyecanlanacak, diye düşünüyorum alaycı bir şekilde. Otuzlu yaşlarında görünen biri var ama diğerleri hâlâ genç. Bu beni şaşırtmadı - diğer uzaylılarla karşılaşmalarımda tanıştığım kölelerin çoğu genç, güzel ve kadındı. Onlardan daha yaşlı olduğum için beni neden yakaladıklarından tam olarak emin değilim, ama bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim.

Uzakta, sahilde büyük bir ateş yanıyor ve etrafında birçoğu dolu, düzensiz oturaklar -taşlar ve bank olarak kullanılan devasa dalgaların karaya attığı odun parçaları- görüyorum. Bir adam gruptan ayrılıp bize doğru koşuyor ve daha o gelmeden uzun boyundan ve kıvrık boynuzlarından onun Raahosh olduğunu anlıyorum. Aayla ve Raashel de onu görüyor ve hemen elimi bırakıp kumun üzerinde tökezleyerek ilerliyorlar. "Baba, baba!"

Huysuz, sevimsiz Raahosh önce bir kızı, sonra diğerini kucağına alıp sarılırken gözlerim doluyor. Zayıf yüzü aydınlandığında gülümsemekten kendimi alamıyorum ve sonra hamile bir kadının ayağa kalktığı ateşe geri dönüyor. Unutulmuş olmama aldırmiyorum. Bu aile bir araya gelmeyeli çok uzun zaman oldu ve eşi kızlarını ona geri getirirken Liz'in attığı küçük sevinç çılgınlığını anlıyorum.

Brooke gülerek kolunu benimkine doluyor ve onları izliyor. "Liz çok mutlu olacak. Geldiğimizden beri onlar için endişeleniyor. Sanırım çocuklar burada olmasa bile anneyi dışarı çıkaramazsınız."

"Sen her zaman bir annesin," diyorum ona ve ateşin yanında başka biri ayağa kalktığında kalbim duracak gibi oluyor. Bu bir kadın ve kollarında büyük bir kundak var. Yanında dört kollu uzaylı bir adam da ayağa kalkıyor.

Kim olduğunu biliyorum.

Kucağındaki bebeğin kim olduğunu biliyorum ve kalbim hızla çarpıyor. Brooke konuşmaya devam ediyor ama ben artık onun sözlerini duymuyorum. Bize doğru ilerlemeye başlayan kadın ve eşine ve kürk battaniyeden fırlayan minik yumruklardan birine odaklanmış durumdayım. Aman Tanrım. Gerginim, endişeliyim, korkuyorum ve o kadar sevinç doluyum ki patlamak istiyorum. Tatlı bir bebekten nasıl vazgeçebilirler? Onu onlardan nasıl alabilirim?

Nasıl istemem? Onu o kadar çok istiyorum ki, onu alıkoyacaklarını düşündükçe fiziksel acı hissediyorum. Kendime beklentilerimi düşük tutmamı söylesem de bebeğimi kucağıma almanın hayalini kuruyorum.

Kadın yaklaşıyor, eşi de yanında. Hoş bir çifte benziyorlar. Kadın insan, koyu dalgalı saçları ve bronzlaşmış teni var; eşi ise dört kollu ve oldukça güçlü; vücut diline bakılırsa kadına çok düşkün olduğu belli. İkisi de yeni oldukları için sert görünen deri ve kürk tunikler giyiyor ve ben izlerken kadın kucağındaki bebeği sallıyor.

"Siz Gail misiniz?" diye soruyor kadın tereddütle. "Ben Lauren, bu da K'thar." Arkadaşına bakıyor ve gülümsüyor.

"Ben Gail," diyorum onlara ve gülümsememi engelleyemesem de gözlerim yaşlarla doluyor. Kalbim ağrıyor ve kucağındaki bebeğe bakmaktan kendimi alamıyorum. Çaresizce, yüzünü görebilmek için onu bana doğru çevirmesini istiyorum. Onun yüzünü.

Sanırım erkek ama emin değilim. Sormam kabalık olur diye düşündüm ve hiç sormadım. Erkek ya da kız olması ya da mor bir insan yiyici olması önemli değil, çünkü ne olursa olsun onu seveceğim. "Vaza, Ashtar'ın eyersiz kalmasına yardım ediyor," diyorum, boğazım gözyaşlarına boğulmuş bir halde. "Bu..."

Lauren genişçe gülümsüyor ve öne doğru bir adım atıyor. "Bu Z'hren ve bir anneye ihtiyacı var. Birisi bana senin bu işi alabileceğini söyledi."

"Aman Tanrım," diyorum, Lauren onu bana doğru uzatırken ben de kollarımı ona doğru uzatıyorum. "Aman Tanrım."

Oturacak kadar büyük, Lauren yaklaşıp bana bakmak için döndüğünde başını gururla kaldırıyor. Minik boynuzları kafasındaki kalın siyah saçların arasında yuvalanıyor ve Vaza ile diğer sa-khui'lerde olan kaş kaplaması ya da koruyucu zırh onda yok. Küçük yüzü şişman ve yuvarlak, tüm bebeklerde olduğu gibi tombul gıdıları var ve ben izlerken bir yumruğunu ağzına sokuyor, ağzından salyalar akıyor, bir başka yumruğu havada sallanırken bile. Beklediğim gibi dört kolu var ve garip bir şekilde bunu çok sevimli buluyorum.

"Kaç yaşında?" Lauren onu bana uzatırken büyülenmiş gibi soruyorum. Ağırlığının altında hafifçe sendeliyorum çünkü bebek gibi görünse de herhangi bir yürümeye başlayan çocuk kadar ağır, belki daha da ağır. Kocaman bir bebek.

Lauren çenesini kaşıyan K'thar'a bakıyor. "Birkaç ay önce. Annesi doğumundan kısa bir süre sonra ve L'ren'im bana gelmeden birkaç ay önce öldü."

Bunların ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama umurumda da değil. Sadece gülümsüyorum ve tüm bebeklerin yabancılara yaptığı gibi bana ağzı açık bakan bebeğe mırıldanıyorum. "Merhaba küçük adam. Ben Gail," diye fısıldıyorum ve onu kalçama yerleştirirken kollarımda sallıyorum.

İnliyor ve kollarını Lauren'a uzatıyor, belli ki benden hoşlanmıyor.

Lauren gülümseyerek ve bebeğin küçük yumruğuna dokunarak, "Sorun yok, Z'hren," diyor. "Yabancılarla arası pek iyi değildir ama zamanla alışacaktır. Ona biraz zaman verin."

"O daha çok küçük. Onun için yeni bir şey" diyorum ama kollarımdaki bu harika küçük ruha şimdiden aşık olmuş durumdayım. Tombul yanaklarını, parlak gözlerini seviyorum ve hatta derisinin renk değiştirmesini çok sevimli

buluyorum, sanki neye dönüşeceğini anlamaya çalışıyormuş gibi çeşitli renkler arasında gidip geliyor. İnliyor

tekrar ve görünüyor yukarı at Ben ne zaman Lauren değil
al Onu. I cesaretlendirici bir gülümseme.

Z'hren ağzını açıp yüzüme doğru bağılıyor ve beni görünce duyduğu
hoşnutsuzluğu haykırıyor.

GAIL

W O gece Lauren ve K'thar'la kalacağız, böylece Z'hren hayatındaki varlığımıza alışabilecek. Vaza ve ben Croatoan'dan bir çadır getirdik ama henüz kurmadık. Emin olmak istiyoruz.

Önce herkes bizimle ve Z'hren'le rahat olsun ve kabilesinin davetsiz misafir gibi hissetmediğinden emin olmak istiyoruz. Şimdiye kadar herkes tarafından hoş karşılandık, özellikle de kendilerine Güçlü Kol klanı diyen dört kollu ada sakinleri. Çadırımızı onlarınkine yakın bir yere kuracağımız kesin gibi görünüyor, sanki geldiğimiz için kabilenin bir parçası olmuşuz gibi. Birkaç farklı çadır kümesi olduğuna bakılırsa, nerede çadır kurduğunuzun onlar için çok önemli olduğunu tahmin ediyorum.

Bu yüzden Lauren ve K'thar'ın çadırında, ateşin uzak tarafında yataklarımız var. Z'hren yatağımızın ayak ucundaki kürk dolu sepette uyuyor ve onun yanına oturup uyumasını seyretmemek için kendimi zor tutuyorum. O çok güzel. Hayal ettiğimden çok daha güzel. Tombul mavi yanaklarını, alnındaki minik boynuzları ve ağzının tatlı kıvrımını seviyorum. Adada kıt zamanlar geçirmelerine rağmen (Lauren'a göre) tombul, bu da bana onun herkesten önce beslendiğini düşündürüyor. Zeki de görünüyor, sürekli tetikte ve çevresinin farkında... tabii ki önyargılı olabilirim.

Yine de benden hoşlanmıyor. Yüzümü her gördüğünde ağzı açık kalıyor ve ağlamaya başlıyor. Vaza onu hiç şikayet etmeden tutabiliyor. Lauren'a ve K'thar'a yapıyor. Ama ona uzandığımda kaşlarını çatıyor, inliyor ve sonra feryat ediyor. Kendime sadece bana alışması gerektiğini söylüyorum, ama onu kucağıma aldığım tam bir günün ardından bile varlığımdan memnun değil.

Sadece zaman alacak.

Vaza beni kendine çekiyor, kollarını bana doluyor. Lauren ve K'thar'dan kelimenin tam anlamıyla bir metre uzakta olduğumuz için bu gece sevişmek yok. Eskiden olsa aldırmazdım, seks yapmadan yıllarımı geçirmiştım. Ama Vaza ile tekrar seksi seviyorum. Sekse bayılıyorum. Önceden kötü olduğundan değil, ama bir erkeğin coşkusu (ve tamam, çıkıntılı dil ve mahmuz) bir kadının zevkine gerçekten katkıda bulunabilir. Bu gece dokunamayacağımız için biraz hayal kırıklığına uğradım ama kendime yakında kendi çadırımızı kuracağımızı ve Z'hren'in rahatının her şeyden önce geldiğini söylüyorum.

"Mutlu musun?" Vaza dudaklarını tenimde gezdirirken alnıma doğru mırıldanıyor.

"Öyleyim. Sen?"

"Kalbim sevinçle dolu," diye itiraf ediyor sessizce. "Hayatım boyunca başkalarının ve onların kitlerinin etrafında bulundum ama kendi kitimi tutmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuşum. Bu gerçek bir zevk."

Ne demek istediğini biliyorum. Z'hren'i düşünmeden ya da onun küçük yüzünü, hoşuna giden bir şey gördüğünde gözlerinin nasıl parladığını hayal etmeden duramıyorum. Şimdiden onu şımartmanın yollarını, ona giydireceğim kıyafetleri, yeni yiyecekleri diyetine nasıl dahil edeceğimi, bebek bezlerini en iyi nasıl kullanacağımı planlıyorum... bir de kar kedisi postu var, çok yumuşak, kolayca yıkanabilen beyaz bir post... zihnim çok hızlı çalışıyor, hem de en iyi şekilde. Vaza kolumu ovarken ona bakıyorum. "Bu senin için zor mu?" Sormadan edemiyorum. "Burada benimle ve bebekle kalmak için kabileni geride bırakıyorsun."

"Bu bir değişiklik olacak ama diğerleri sonsuza kadar gitmiş değil. İstedığımız sıklıkta ziyaret edebiliriz ve gelecekte her iki kabile birleşmezse şaşırman. Birleşmeseler bile burada bize ihtiyaç var. Vektal'de patikaları ve araziye avucunun içi gibi bilen çok sayıda avcı var. Burada deneyimli avcılara çok ihtiyaç var." Düşünceli görünüyor. "Bu kabilenin erkekleri güçlü ve zeki,

ama daha önce hiç avlandıklarını sanmıyorum.

kar deneyimi yaşıadı."

"Buradaki kar bunaltıcı olabiliyor," diye itiraf ediyorum, eğlenerek. Büyük bir kış ve çok kısa bir "yaz" geçirmenin tamamen normal olduğunu düşünen Vaza ve halkı dışında herkes için oldukça gülünç. "Yine de bu insanlar iyi görünüyor. Bir sürü genç insan var."

"Çok genç," diye katılıyor. "Buradaki tek yaşlılar biziz."

O haklı. Öyle olacağımız aklıma gelmemişti ama eminim öyleyizdir. Diğer kabilede daha yaşlı aileler ve yüz yaşında, belki de daha yaşlı görünecek kadar kırılmış yaşlılar vardı. Burada, Vaza ve ben kocakarılarız. Vay be. Yan tarafını hafifçe dürtüyorum. "Bu kumsalda bir sürü genç ve güzel şey var, o yüzden bana gözünü dikme."

"Ne demek istiyorsun?" Kafası karışmış gibi.

"Şakaydı." Şimdi kendimi suçlu hissediyorum. Vaza bazen iğnelemelerimi özlüyor.

"Başka kadınlara bakacağımı mı sanıyorsun? Gerçekten mi? Zaten dünyadaki en güzel eşe sahibim. Neden genç şeylere bakayım ki?" Sesi şaşkındı. "Şu anda kollarımda istediğim her şey var."

Daha da sokuluyorum. "Bu çok iyi bir cevap." İşte bu yüzden bu adamı seviyorum, çünkü yüzde yüz doğruyu söylediğini biliyorum. Kendini bana adadıysa gözünün kayması aklına bile gelmez. Bu sadece onun kişiliğine değil, bir kabile olarak sa-khui'nin kişiliğine de işlemiş. Buradaki en yaşlı kadın olmak konusunda endişelenmeme gerek yok çünkü onun gözünde ben onun seksi ve güzel eşiyim. Orta yaş krizi ya da ödöl karısı diye bir şey yok.

Bana burada her şeyin Dünya'dakinden ne kadar farklı olduğunu hatırlatıyor.

Karanlığın içinde Vaza'nın parlayan mavi gözlerine gülümsüyorum ve yanağına dokunuyorum. Bu çadır kalabalık olsa da, bu biraz oynayamayacağımız anlamına gelmiyor. Onu öpmek için eğiliyorum, dudaklarımı dudaklarının üzerinde gezdiriyorum ve elleri heyecanla vücudumda sıkılaşıyor.

Telaşlı bir çığlık gecenin sessizliğini bozuyor ve ardından Z'hren hoşnutsuzluğunu haykırıyor.

Ah evet, bir bebek beni uyku saatimden sonra uyanık tutmayalı uzun zaman oldu. Bunu umursamıyorum bile, çünkü bana sevmem gereken küçük bir bebek olduğunu hatırlatıyor. Yatakta doğrulup sepete uzanıyorum.

"Mmm," diyor Lauren ve kürkünün içinde oturmuş, parlayan gözlerini ovuşturduğunu görmek için ona bakıyorum. "Onu sen mi almak istersin, yoksa ben mi alayım?"

"Biz hallederiz," diye onu rahatlatıyorum. "Uyumaya devam et."

Sepete uzanıp Z'hren'i kucağıma alıyorum ve ona gıdaklıyorum. Muhtemelen bezi ıslak ya da aç. Hâlâ o kadar küçük ki, gecenin bir yarısı bir şeyler yemeden huysuzlanabiliyor. "Merhaba küçük adam," diye fısıldıyorum ona, onu bedenime doğru çekip sırtını sıvazlıyorum. "Sorun yok."

Kulak zarımı daha da yüksek bir feryatla patlatıyor, avazı çıktığı kadar bağıyor. Dört küçük eliyle benden uzaklaşıyor, eğiliyor ve sanki ben bir canavarmışım gibi davranıyor.

"Tüm kampı uyandırmadan önce bir deneyeyim," diye mırıldanıyor Vaza, Z'hren'i kollarımdan alarak. Ağır çocuğu sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi kaldırıyor ve onu susturarak kendine yakın tutuyor.

Bebeğin tavrı hemen değişir. İnliyor ve sonra Vaza onu sallarken telaşlı bir hıçkırık çıkarıyor. "Altı ıslak," diye mırıldanıyor adamım ve sonra altını değiştirebilmek için bebeği yere yatırıyor, küçük yumrukları havada sallanırken onu oyalamak için Z'hren'e gıdaklıyor ve mırıldanıyor.

Çocuğu temizlemesi için Vaza'ya yeni sargılar ve yumuşak kürk parçaları uzatırken gülümsememi biraz koruyarak izliyorum. Vaza'nın bebeğe yardım etmek için hemen devreye girmesini ve ona iyi davranmasını sevdiğimi inkar edemem. Vaza çocukları seviyor. Tüm cilveli, şehvet düşkün tavırlarına rağmen iyi bir kalbi var ve bence yeniden baba olmayı çok ister. Ama lanet olsun, Z'hren'in bana katlanamaması canımı acıtıyor. Uykulu ve perişan haldeyken bile benimle hiçbir şey yapmak istemiyor.

Ruh halimi etkilemesine izin vermemek çok zor. Onun sadece bir bebek olduğunu biliyorum. Muhtemelen ona garip geldiğimi biliyorum, ama... kesinlikle o kadar kötü olamam. Nefret ettiği tüm insanlar mı yoksa sadece ben miyim? Z'hren'in Lauren'a nasıl sarıldığını düşünüyorum ve gerçekten sadece benim için endişeleniyorum.

Z'hren iyi bir bebek. Neredeyse gece boyunca uyuyor ve ertesi sabah uyandıığımızda açlıktan huysuzlanıyor ama Lauren'ın sahile geldiklerinden beri onun için özel olarak hazırladığı barlardan birini verince sakinleşiyor. Bunlar dövölüp hamur haline getirilmiş et, yağ ve tohum hamurundan yapılıyor, sonra da bir kase kar içinde donduruluyor. Bir bebeği beslemek için ideal bir yol değil ama Z'hren bir tanesini mutlulukla kemirdiğine göre, sanırım püre haline getirilmiş bezelye ve havuç kadar iyi bir diyet.

Onu yeni giysileriyle değiştiriyorum, bunu yaparken ona şarkı söyleyip mırıldanıyorum. Belirsizce inliyor ve onu kucağıma aldığımda otomatik olarak Lauren'a uzanıyor, o almadığında ise Vaza'ya.

Lauren geldiğimizden beri yüzüncü kez, "Sadece alışıyor," diyor. Hâlâ cesaretlendirici ve Vaza da öyle. Kahvaltı için dışarı çıktığımızda Z'hren'i kollarına alıyor ve ufaklığı havaya fırlatıyor. Bebek onun için kıkırdıyor ve gülüyor.

Sadece benden hoşlanmıyor gibi görünüyor. Kişisel algılamamaya çalışıyorum. Bebekler değişiklikten hoşlanmazlar ve acaba benim kokumdan mı kaynaklanıyor? Lauren'ı seviyor, ama o da K'thar'a yankılanıyor, güne başlarken göğsü mırıldanıyor. Vaza da muhtemelen tanıdık insanlar gibi kokuyordur. Eğer farklı kokuyorsam ve mırıldanmıyorsa, muhtemelen onun için fazla tuhafım.

En azından kendime böyle söylüyorum.

"Ho, Vaza," diyor Cashol koşarak. "Uzun Boynuz klanını tepelere götüreceğim ve onlara bir önbellegin nasıl okunacağını göstereceğim. Eğer yardıma gelersen yanımızda daha fazla insan getirebiliriz. J'shel ve K'thar'ın da gitmek isteyeceğini biliyorum."

"Ben de," diyor Lauren. "Eğer K'thar gidiyorsa, ben de gitmek istiyorum. Avlanmayı öğrenebilirim."

Vaza'nın yüzü heyecandan parlıyor. Bu adamın ihtiyaç duyulmaktan daha çok sevdiği bir şey yok. Bunu gözlerinde görebiliyorum ve hemen bana döndüğünde ona sarılmak istiyorum. Düşünceli adam.

"Sen git," diyorum o sormadan önce. Gülümsüyorum ve kollarımı Z'hren için uzatıyorum. "Ben iyi olacağım."

"Emin misin?" Tereddüt ediyor, sonra Z'hren'i bana uzatıyor ve

Bebeğin telaşını. "Bugün çadırımızı kuracaktık."

"Yarın ayarlayabiliriz," diyorum ona kolayca. "Git ve avlan. Bacaklarını esnet. Ben bu küçük adamı tanıyacağım," diyorum ve Z'hren'in tombul yanaklarından birine dokunuyorum.

Alt dudağı dışarı çıkar ve ağlamaya hazırmış gibi görünür. Sonra Vaza'ya bakar ve kollarını iki yana açar.

Kesinlikle cüzzamlı gibi hissetmeye başladım.

"Git," diyorum Vaza'ya, o kalmaya gönüllü olmadan önce. "Ama bana tuniklerinden birini bırak. Senin kokunu benimkinden daha çok seviyor."

GAIL

I

O gün ana ateşin yanında takılıyoruz çünkü insanlarla tanışmanın en iyi yolu bu. Çocuklarına kavuştukları için çok heyecanlı olan Harlow ve Liz'e sarılıyorum ve evde neler olup bittiğini konuşuyoruz.

Croatoan -yakın zamanda kimin bebeği oldu, kim yeniden yankılandı, arkadaşlar nasıl ve kitler Ariana ile derslerinde ne durumdalar. Z'hren kollarımda kıvrılırken ve telaşlanırken bile kendimi gevezelik ederken buluyorum. Şimdiden güçlü bir kişiliğe sahip benim küçük adamım ve hoşnutsuzluğu bana yönelik olmasaydı çok sevimli olurdu.

Yeni kızlardan birkaçıyla da tanışıyorum ve neredeyse hepsi genç ve bu dünyanın zorlu koşullarında yaşama konusunda deneyimsiz, bu yüzden orada yardımcı olabileceğimi hissediyorum. Devi adında genç bir bayan buradaki ekolojiyi şekillendiren meteorolojik hava koşulları hakkında kulağımı çınlatırken, Angie adında çok hamile bir kadın ateşin karşısına oturmuş, kederli bir şekilde onu dürtüyor. Bu yeni kabilede bazı ilginç dinamikler var, özellikle de kadınların çoğunun çiftleşmediği düşünüldüğünde. Ne zaman bir grup kamptan geçse, kızlardan bazılarıyla konuşmak için ateşin yanında durduklarını fark ediyorum. Ayrıca Angie'nin iki sert görünümlü kırmızı uzaylıdan çok fazla ilgi gördüğünü fark ettim, ki bu garip. Angie hamile ama belli ki babası onunla birlikte karaya vurmamış, yani burada bir hikâye var. Yine de sormadım. Hâlâ bir yabancıyım.

Bunun yerine Bridget'in herkesin adını yanlış telaffuz ettiğinden yakınmasını dinliyor, oturduğunda Brooke'la sohbet ediyor ve Harlow'un Hannah ve Penny'ye bir çerçeveye gerilmiş bir dvisti postunu nasıl temizleyeceklerini öğretmeye çalışmasını izliyorum.

Etrafımızda hayat devam ediyor. Burada pek çok yeni yüz ve yeni uzaylılar olmasına rağmen, enerji Croatoan'dakine çok benziyor. Yardımseverlik ve birlikte çalışma ruhu var ve ben bunu seviyorum. Erkekler ve kadınlar arasında sinsi bakışlar ve göz ardı edilemeyecek bir cinsel gerilim akımı olsa da burası bir topluluk.

Ve Croatoan kulübelerinin içine sıkıştığı yüksek duvarlı kanyondan hoş bir değişiklik olan plaj var. Burada temiz hava ve okyanus esintisi var ve okyanus biraz ürkütücü olsa da sorun değil. Yüzmeyi planlamıyorum. Sadece manzarayı seviyorum. Bana bir zamanlar gördüğüm Dover resimlerini hatırlatan kayalıkları seviyorum. Kasvetli ama açık olmasını seviyorum ve en çok da buradaki havanın daha ılıman olmasını, karın daha az örtücü olmasını seviyorum. Sanki bu küçük sahil koyu, karanın geri kalanını vuran tüm kar fırtınalarından izole edilmiş gibi.

Burası aile kurmak için iyi bir yer.

Günüm bebekle uğraşmakla geçiyor ve saatler ben farkına bile varmadan geçiyor. Z'hren ile ilgilenmek bana küçük Calvin'in bebekken geçirdiği bitmek bilmeyen kulak enfeksiyonlarını hatırlatıyor. Sürekli huysuz ve mutsuzdu. Kucağa alınmak istemezdi ama uyutulmak da istemezdi. Her şey onu sinirlendirirdi ve feryadı ve mutsuzluğu beni sürekli takip ederdi. Z'hren de böyle ve onu mutlu edemiyorum. Calvin gibi, bunun zaman ve sabır gerektirdiğini biliyorum, ama bana doğru gönderilen birkaç sempatik bakış gördüğümde, Z'hren'in sadece beş dakikalığına beni sevmesini diliyorum. Sessizleşip onu ne kadar sevdiğimi ve onunla ilgilenmek istediğimi görmesini.

Öyle bir şansımız yok.

Liz ve öğretmenlik yaptığı kızlar öğleden sonra ateşin başında beliriyor ve burada tencere olarak kullanılan endüstriyel boyuttaki keselerden birinde güveç yapmak için sebze ve et doğruyorlar. Raashel annesine yardım ediyor, Aayla ise bir sebzeyi kemirip diğerlerinin yanına atıyor. Yeni kızlardan biri, Tia, dehşete düşmüş görünüyor, ama daha önce

Bebek biraz salyanın hiçbir şeye zarar vermeyeceğini bilir. Soyulmuş köklerden birini alıp çiğnemesi için Z'hren'e veriyorum. Belki de diş çıkarıyordur ve bu yüzden sürekli mutsuzdur.

Kökü alıp bana bakıyor, iri gözlerini kırıştırıyor ve kalbim sevgiyle doluyor.

"Merhaba," diye fısıldıyorum ona ve gülümsememi engelleyemiyorum.

Kökü havada sallıyor ve sonra küçük yüzü bir gülümsemeye dönüşüyor ve saf bir sevinç hissediyorum. Benden hoşlanmaya başlıyor. O-

"Hey," diyor Lauren, arkadan yaklaşarak. "Z'hren nasıl davranıyor?"

Ben izlerken bebeğin bakışları onu takip ediyor ve kalbim tekrar sıkışıyor. O gülümseme benim için değildi. Lauren içindi. Şimdi bile ona uzanıyor. Lauren onun küçük yumruğunu tutup sallıyor ve ona gülümsüyor.

"Zor bir *gün oldu*," diye itiraf ediyorum, ses tonumdan pek de iyi bir *gün olmadığı anlaşılıyor*. "Ama ilerleme kaydediyoruz. Diş mi çıkarıyor?"

"Diş çıkarma mı? Oh, sanmıyorum? Henüz değil mi?" Omuz silkiyor ve terli ve yorgun bir şekilde yanımdaki koltuğa çöküyor. "Vay be. Avlanmanın bu kadar zor olduğunu bilmiyordum. Onu biraz gezdirmemi ister misin?"

"Hayır, ben iyiyim," diyorum ona ve Z'hren'i kucağıma alıyorum. "Vaza seninle mi?"

"K'thar'a öldürdüğü kişinin kanını nasıl akıtacağını gösteriyor. Oturup biraz dinlenmemi istediler." Yüzünü buruşturuyor. "Hamile olduğumu sürekli unutuyorum, bu yüzden ne zaman yorulsam, gerçekten yoruluyorum ve K'thar panikliyor." Esniyor. "İkisi de insanların normalde karda yürüyüp yiyecek avlamadığını anlamıyor, bu yüzden tabii ki yoruluyoruz. Şimdiye kadar avladığım tek şey bakkaldaki indirimlerdi."

Ateşin karşısında biri kıkırdayarak onaylıyor ve Lauren onlara doğru bir gülümseme gönderiyor.

Z'hren kökü kemiriyor, Lauren'ı izliyor ve içimi bir endişe kaplıyor. Belli ki ona bağlanmış ve benden hoşlanmıyor. Belki de bu bir hatadır. Onu ne kadar seversem seveyim, onu Lauren ve K'thar'dan nasıl uzaklaştırabilirim? Eğer benim olsaydı, ondan asla vazgeçmezdim.

"Bu iyi mi?" Ona usulca soruyorum, çünkü bilmek zorundayım.

Doğruldu ve bana göz kırptı. "Z'hren'i mi götürüyorsun? Elbette sorun değil. Bunu öneren bizdik."

"Biliyorum. Yine de onu sevdiğini söyleyebilirim." Ve onu beni sevdiğinden daha çok seviyor.

Lauren gülümsüyor ve sallanan bir yumruğa dokunmak için uzanıyor. "Onu sevmemek mümkün değil. Henüz iki bebeğe tamamen hazır olduğumdan emin değilim. K'thar ve ben hala yeniyiz, bu gezegen de yeni ve..." Ellerini iki yana açıyor. "Her şey yeni. İlişkime ve anne olma düşüncesine alışmak için bir şans istiyorum. Kulağa bencilce geliyor, biliyorum."

"Öyle değil," diyorum ona gülümseyerek. "Senin bencil olduğunu asla düşünmem. Hele ki benim ve Vaza için yaptıklarından sonra." Ve telaşlansa da Z'hren'e biraz daha sıkı sarılıyorum.

Bana gülümsüyor. "Bence o birilerinin dünyasının ışığı olmayı hak ediyor."

Olacak. "Vaza ve ben burada kalacağız, bilesin diye söylüyorum. Z'hren'in kendi halkının yanında büyümesi gerektiğini düşünüyoruz. Adil olan bu."

"Kulağa harika geliyor." Ve mutlu ifadesi gerçektir. "İkinizin onun ebeveynleri olacağınıza sevindim."

"Teklif edilene kadar ne kadar istediğimi fark etmemiştim," diye itiraf ediyorum. "Sonra da düşünmeden edemedim." Z'hren kızgın bir ses çıkardığında, sormadan edemiyorum. "Herkes karşı bu kadar huysuz mu?"

"Yabancıları pek sevmez," diye itiraf ediyor Lauren. "Bence bir anda çok fazla şey değişti. Kısa bir süre içinde pek çok ayarlamayla uğraşmak zorunda kaldı."

"Zavallı bebeğim," diye mırıldanıyorum, saçlarını küçük boynuzlarından geriye doğru düzelterek. "Öyle, değil mi?" Son zamanlarda hayatları alt üst olan tek kişinin bu sahildeki kızlar olmadığını fark ediyorum. Küçük Z'hren annesini kaybetti ve el değiştirdi, ev değiştirdi, iklim değiştirdi ve sanırım beslenme şekli bile değişti. Huysuz olmasına şaşmamalı. Muhtemelen başı dönüyordur.

İhtiyacı olan şey istikrar. Bütün bebeklerin ihtiyacı olan şey bu. Vaza ve ben bunu ona verebiliriz, yemin ederim. Şu anda hiçbir şey Z'hren'in rahatından daha önemli değil. Eğer bu her gün ve her gece yüzüme çığlık atması anlamına geliyorsa, o zaman sorun değil.

Eğilip tatlı alına bir öpücük konduruyorum ve geri çekilmesine aldırmiyorum bile.

Hem de çok.

Elbette, kucağınızdaki çocuk sessizken sabırlı, nazik ve anlayışlı olabileceğinizi söylemek kolaydır. Günden güne çocuk telaşlanmaya ve sizden nefret etmeye devam ettiğinde ise bu çok daha zordur.

Z'hren'i sallayarak uyutuyorum ve ona şarkılar söylüyorum. Onunla battaniyesinin üzerinde oynuyorum, bol bol yemek yediğinden, uyuduğundan ve deri kaplı poposunun bir dakikadan fazla kirlenmediğinden emin oluyorum. Ona sevgi yağıdırıyorum ve yüzüme bağırmasına, kısa saçlarımı çekmesine ve ihtiyacı olduğu sürece mızızlanmasına izin veriyorum. Vaza ile paylaştığım yatağın ayak ucunda rahat bir sepeti var ve nihayet Güçlü Kol klanının diğer çadırlarının arasına yerleştirilmiş kendimize ait bir çadırımız var. Bize hoş karşılandığımızı ve dahil edildiğimizi hissettirdiler ve herkes Z'hren'e ebeveynlik etme rolünü üstlendiğimiz için mutlu görünüyor.

Z'hren de kabilesini seviyor. Günlerinin çoğunu ateşin başında geçiren N'dek'i gördüğünde mutlulukla cıvıldıyor. J'shel'in uzun, pırıl pırıl parlayan siyah örgüsüyle oynuyor ve Lauren ile K'thar'a her zaman gülümsüyor. Hatta K'thar'ın omzunda oturan ve sert bir esintide titreyen tuhaf küçük kuş evcil hayvanını bile seviyor. Aptal şey Lauren'in onun için yaptığı küçük bir kürk ceket giyiyor ve gün boyunca tatsız bir şekilde ciyaklıyor. Ayrıca Z'hren'i seviyor gibi görünüyor, zaman zaman bir köpek yavrusunun bir bebekle oynayacağı şekilde oynuyor.

Ve tabii ki Z'hren Vaza'yı seviyor. Arkadaşım onu her kucağına aldığı anda ısıldıyor. Vaza da harika bir baba. Z'hren mızızlandığında gecenin bir yarısı uyanıyor ve hiç şikayet etmeden altını değiştiriyor ya da sallıyor. Kar kedisinin Z'hren'in midesini bulandırdığını fark ettiğimizde yumurta avlıyor. Daha iyi bir eş isteyemezdim.

Bu yüzden gecenin bir yarısı sinir krizi geçirdiğimde kendimi bir pislik gibi hissediyorum.

GAIL

Z'hren uyanıyor -her zaman olduğu gibi- Vaza ve ben uyuduktan kısa bir süre sonra. Feryat ediyor, ben de Vaza'nın kolunu okşuyorum.

"Ben onu yakalarım," diye mırıldandım. "Sen uyumaya devam et." Vaza sadece homurdanıyor ve yuvarlanıyor.

Gecenin bir yarısı çadırı geçip Z'hren'i kucağıma alıyorum ve ona gıdaklıyorum. "Şimdi, şimdi," diye mırıldanıyorum, onu kollarımın arasına alarak. Kocaman bir bebek, artık tamamen sa-khui-ya da sakh ya da ada halkı kendilerine ne diyorsa. Yarın K'thar'a sormak için aklıma bir not alıyorum.

Z'hren hıçkırıyor, sonra yüzüme doğru feryat ediyor. Küçük bir yumruk şaşırtıcı bir güçle ağzıma çarpıyor ve dudağım yarılıp çenemden aşağı kan akıyor.

"Kahretsin." Çığlık atan bebeği kucağıma alıyorum, buranın bir kamp yeri olduğunu ve o uyandığında herkesi uyandıracağını aklımdan çıkarmıyorum. Bu gece sessiz olacak havada değil, sesi hoşnutsuzlukla gürlüyor. Tüylü bezini değiştiriyorum, bunu yaparken kanayan, zonklayan dudağıma dokunuyorum. "Sorun yok, küçük adam. Ağlamayalım, tamam mı?" Mırıldanıyorum, sesim bir ninni gibi şakıyor ve alçak. "Hadi üstünü

değiştirelim, karnını doyuralım ve tekrar uyu, tamam mı?"

Sözlerime aldırmadan bağırmaya devam ediyor ve küçük kollarını öfkeyle sallıyor.

Onu kucağıma alıp bir şeyler atıştırmasını teklif ediyorum, ama o elinin tersiyle itiyor. Kemirmek için en sevdiği köklerden birini alıp ona uzatıyorum. Soyulmuş ve hazır ama o da istemiyor. Sadece ağlamak istiyor. O kadar sinirli, yorgun ve yenilmiş durumdayım ki bir an tam bir umutsuzluğa kapılıyorum.

Vaza yataktan kalkıp tökezleyerek yanıma geldi. "Tüm kampı uyandırmadan önce yardım etmeme izin ver Shail'im."

"Yapabilirim," diyorum ona sinirli bir şekilde, ama itirazlarıma rağmen bebeği kollarımdan alıyor.

Z'hren hıçkırır, öksürür ve sonra Vaza onu çenesinin altına sıkıştırıp sırtını okşarken ağlaması sessizliğe bürünür.

Acıtıyor. Dudağım acıyor, kalbim acıyor ve bir bebeğin hiçbir sebep yokken benden bu kadar nefret etmesinden dolayı kendimi bir canavar gibi hissediyorum. Yorgun ve mutsuzum ve bir bebek son bir haftadır yüzüme bağıyor ve sinirlerim bozuldu. Gözyaşlarına boğuluyorum, yüzümü ellerimin arasına gömüp ağlıyorum.

"Shail?" Vaza şaşkınlıkla mırıldanıyor. Birlikte geçirdiğimiz onca ay boyunca hiç böyle ağlamamıştım. Kate ve Summer'ı geride bırakırken ağlamak, acımı hıçkırığa hıçkırığa ağlamaktan farklı.

Ama ben çok üzgünüm. Bunu her şeyden çok istiyorum. Z'hren'i şimdiden seviyorum ve onun küçük yüzünü görmek kalbimi aydınlatıyor. Onun annesi olmak istiyorum.

Beni istemiyor ve bu tamamen yıkıcı.

"Sadece bir dakikaya ihtiyacım var," diyorum ona, kendimi toparlamaya çalışarak ve başarısız olarak. Yorgunum, üzgünüm ve en önemlisi kalbim acıyor. Bir bebeğin benden nefret etmesini sağlayacak hiçbir şey yapmadım ama nedense onu sevmekten ve ona bakmaktan başka bir şey istemediğimi bir türlü kafasına sokamıyor. Bunun yerine, her yaklaştığımda onu öldürüyormuşum gibi çığlık atıyor.

"Neyin var?" Vaza'nın sesi çok endişeli geliyor, bebeği sallayıp ağlamasını yatıştırmaya çalışırken bile. Görünüşe göre bu gece bütün çadır ağlayanlarla dolu ve bu beni daha da kötü hissettiriyor. Z'hren'e bakmaya yardım etmek

istiyorum ama denemeye cesaret edemiyorum çünkü biraz daha yüksek sesle bağırırsa tüm çadırı uyandıracak.

kampı, sadece yakınlarda kurulmuş olan Güçlü Kol klanı değil. "Shail, konuş benimle. Bana neden ağladığını söyle."

Z'hren hıçkırıp Vaza'nın uzun, kırlaşmış saçlarını çekiştirirken bile, "Yorgunum," diyorum. "Yorgunum ve bebeğim benden nefret ediyor."

Vaza uzanıp sanki bir çocukmuşum gibi başımı okşuyor ve ben de tamamen yenilmiş bir halde onun koca bacağına yaslanıyorum. "O sadece bir yavru, benim güzel yavrum," diye mırıldanıyor. "Yakında onu kimin sevdiğini ve kimin her zaman onu kucağına almak için orada olduğunu anlayacak. Kalbini incitmesine izin verme."

"Senin için söylemesi kolay." Gözlerimi kaydırıyorum. "Seni görmekten nefret etmiyor."

"Çünkü tanıdık kokuyorum ve tanıdık görünüyorum. Ben büyük ve boynuzluyum. Sen, benim güzelim, küçük ve insansın, o bu konuda ne düşüneceğini bilmiyor." Vaza kulağımı çimdikliyor. "Her şey yoluna girecek, kalbim. Sabırlı ol."

Haklı olduğunu biliyorum. Biliyorum. Ama kalbim acıyor. Kendimi asla kötü bir anne olarak görmedim. Beni tanımlayan bir şey varsa o da başkalarını sevmek ve onlarla ilgilenmektir. Evde çocuğum yokken bile, iş arkadaşlarımı, arkadaşlarımı, yoluma çıkan herkesi Gail Anne tarafından şımartılırdım. Buraya geldiğimden beri pek çok bebeği kucağıma alıp rahatlattım, yüzlerine öpücükler kondurdum ve anneleri meşgulken onları saatlerce salladım. Çocukları seviyorum.

Özellikle Z'hren'i seviyorum ama bu his karşılıklı değil. "Bu adil değil," diyorum ve sonra karanlıkta yüzümü buruşturuyorum çünkü sesim mızımızlanıyormuşum gibi çıkıyor. Mızımızlandığımı biliyorum. Yine de elimde değil. Başımı kaldırıp Vaza'ya bakıyorum ve gözlerinin -ve Z'hren'in- soluk ışıltısından bebeğin ona sarıldığını, sanki Vaza her zaman onun babasıymış gibi rahatladığını görüyorum.

Bu hiç adil değil.

"Kendine gelecektir," diye bana güvence veriyor adamım. "Bana daha önce Cal-fin'inden bahsetmiştin. Yavruyken hiç telaşlanmaz mıydı?"

"Calvin?" Gözyaşlarımın arasından homurdanıyorum, tatlı oğlumun anısı ve gülümsemesi içimi acıtıyor. "Şaka mı yapıyorsun? Gelmiş geçmiş en huysuz çocuktuk. Etrafta yakalayamayacağı bir böcek yoktu ve dünyaya çok kızardı." Yıllar önceki küçük oğlumu düşünüyorum, onun kollarımdaki hissini dün gibi hatırlıyorum. "Eğer olmasaydı

kolik, kulak enfeksiyonu, sinüsler ya da başka bir saçmalıktı."

"Peki kolayca rahatlatılabildi mi?" Vaza soruyor, elini kaldırmadan önce yanağını okşuyor ve bir sonraki anda Z'hren tekrar telaşlanmaya başladığında elinin bebeğin sırtına hafifçe vurduğunu duyuyorum.

"Kolayca teselli mi? Benim Calvin'im mi? Kesinlikle hayır." Hatırlayarak başımı sallıyorum. "Kendini kötü hissettiğinde yaygarayı kesmesini sağlayan tek şey memeydi. Bazen saatlerce emzirirdi, gerçekten içmezdi ama sadece rahatlamaya ihtiyacı vardı..."

Kelimelerim

kayboluyor. Göz

kırpıyorum.

Ben bir aptalım. "Aman Tanrım. Kafama vur ve bana aptal de, Vaza." Heyecanla ayağa fırladım. Tabii ya.

Emzirmeyi ve ten tene teması unutmuştum. Hiçbir şeyin Calvin'i göğsüme yatırmaktan ve biraz emerek uykuya dalmasını sağlamaktan daha çabuk sakinleştiremeyeceğini unutmışım. Z'hren benim ama ona gerçekten *benimmiş* gibi davranmıyorum. Burada biberon yok ve Z'hren hâlâ o kadar küçük ki emzirmenin nasıl bir şey olduğunu hatırladığını düşünüyorum.

"Ben... bunu yapmak istemiyor muyum?" Vaza şaşkınlığı açıkça belli olan bir sesle "Neden kafana vurayım ve sana lakap takayım ki? Sana tapıyorum-"

"Bu bir ifade," diyorum ona çabucak ve bebeği kollarından alıyorum. "Sadece dikkatim dağılmıştı, hepsi bu. Neye ihtiyacı olduğunu biliyorum." Z'hren hemen mızızlanmaya başlayınca tuniğimin önünü açıp küçük bir göğsümü ortaya çıkarıyorum ve onu emzirme pozisyonuna getiriyorum.

Onu doğrudan göğsüme koymuyorum, bana uzanıp uzanmayacağını ya da deli olup olmadığını görmek istiyorum. Hiç sütüm yok, ama belki, sadece belki, bu onu rahatlatmaya yeter.

Hemen tenime sokulup meme ucumu aramaya başladığında kalbim göğsümde yerinden çıkacak gibi oluyor. Bir an sonra mememe yapışıyor ve minik ağzının içmeye çalıştığını hissedebiliyorum. Gözlerime yeni yaşlar geliyor ve Calvin'i bu şekilde tuttuğum ve bebeğim göğsümdeyken kendimi çok huzurlu hissettiğim anılar aklımdan geçerken yanağını okşuyorum.

Z'hren inliyor, süt gelmeyince hayal kırıklığıyla meme ucumu çekiştiriyor.

"Şşşt, küçük adam," diye mırıldanıyorum, saçlarını hafifçe okşayarak. Aslında o kadar da aç olmadığından şüpheleniyorum. Sadece kucağa alınmak istiyor. Rahatlatılmak istiyor.

Annesini istiyor.

Tekrar yapışıyor, çok çabalıyor ve Vaza yanımda diz çökerek sessizce izliyor. Elini kolumun üzerinde gezdiriyor, sanki çemberin bir parçası olmak istiyormuş gibi. Ona gülümsüyorum, ona dokunmak istiyorum ama herhangi bir insan bebeğinden daha ağır olan Z'hren'i tutmak için iki elime de ihtiyacım var. Bir, belki de iki dakika içinde sakinleşiyor, emmesi yavaşlıyor ve nefes alıp vermesi düzene giriyor. Tekrar uykuya daldı ve benim kalbim doldu.

"Emzirmek istiyor," diye mırıldanıyorum Vaza'ya. "Ama hiç sütüm yok."

"Sabah şifacıya git," diyor bana, kendinden emin bir şekilde. "O yardım edebilir."

"Emin misin?"

Loş ışıktaki omuz silkiyor. "Sormaktan ne zarar gelir ki?"

Beni orada yakaladı. "Tamam," diye fısıldadım. "Günün ilk ışıklarıyla gideceğim." Yine de Z'hren'e dokunmadan duramıyorum. Parmak ucumu küçük kulağında, tombul yanağının kıvrımında gezdiriyorum ve o meme ucum ağzındayken uyumaya devam ediyor.

"Onu götürmemi ister misin?" Vaza sorar.

"Henüz değil." Onu bütün gece ve sabaha kadar kucağımda tutmak istiyorum. İlk kez onu kollarımda tutabiliyorum ve yüzüme çılgılık atmasına izin vermiyorum. Bunun tadını biraz daha çıkarmak istiyorum.

Adamım kıkırdıyor ama sanırım anlıyor. Kolumu tekrar okşuyor. "O zaman onu bütün gece tutma. Meme uçlarında sıramı istiyorum."

Ve bir kız öğrenci gibi kıkırdıyorum, çünkü çok mutluyum. Çok *rahatladım*.

GAIL

T Ertesi sabah Z'hren'i kollarıma alıp sarıp sarmalıyorum ve Vaza'ya veda öpücüğü veriyorum. Bu sabah, bu kez iki kızla birlikte daha fazla avlanmak için yola çıkıyor ve ben de ona bir neşeli bir gülümseme ve kışına şakacı bir şaplak. "Dışarıda çok geç

kalma." Vaza bana spekülatif bir bakış attı. "Ruh halin iyi, kadın."

"Kendimi iyi hissediyorum," diyorum ona ve Z'hren'in kollarımda kıvranmasına aldırmiyorum bile. Yemek yemesi gerekiyor ve çılgınca kıvranıyor. Hemşirelik pozisyonuna geçmeye çalıştığından şüpheleniyorum ama tünüğim açık değil ve zaten orada henüz yiyecek yok.

Eğiliyor ve tünüğimin içinden meme uçlarımdan birini okşuyor. "Bu güzel hissin bir kısmını bugün eve döndüğümde yaşamak için sakla."

Titriyorum, sırtıyıyorum. "Tutmaya niyetli olmadığın sözler verme ihtiyar."

"Oh, onları saklayacağım, genç güzelim." Ve bana göz kırpmıyor, eli kışımı okşamak için kayıyor. "Oğlumuzu erkenden uyut, çünkü annesi bu gece babasıyla kürklerin içinde vakit geçirecek."

Tiz bir mutluluk kıkırdaması daha çıkarıyorum, sesim yarı kadın gibi çıkıyor

benim yaşımda. "Seni haydut. Seni neyin tuttuğunu merak etmeye başlamadan önce git ve o genç kadınlara nasıl avlanacaklarını öğret."

"Beni neyin tuttuğunu bilecekler," diyor ve beni kollarına çekiyor, bebek aramızda sıkışmış durumda. Kulağımı hafifçe ısıyor, bu sabah çok oynak olduğu belli. "Diyecekler ki, 'Şu Vaza bu sabah yine güzel eşine sahip çıkıyor. Ne dayanıklılığı var!'"

Kıkırdıyorum. "Seni temin ederim ki kimse öyle demiyor, seni koca aptal. Seni seviyorum. Şimdi git ve işini yap, ben de şifacıyı ziyaret edip biraz süt başlatıp başlatamayacağımıza bakacağım."

Beni öpüyor, azgın yaşlı bir köpek gibi kıcımı çimdikliyor ve sonra elinde silahlarla dışarı çıkıyor. Memnun bir şekilde gidişini izliyorum ve Z'hren'i özel çubuklarından biriyle beslemek için battaniyelerin üzerine oturuyorum. Bir süre kemiriyor ve sonra sanki hoşnutsuzmuş gibi bana telaşla bakıyor.

"Oh, biliyorum. Ben de senin süt içmeni istiyorum," diyorum ve ona gülümserken ağzındaki yiyecekleri temizliyorum. "Ama sen ve ben biraz daha sabretmek zorundayız. Tamam mı?"

O kocaman bebek gözleriyle bana bakıyor, khui'siyle ıslıl ıslıl mavi... ve sonra yüzüme karşı hoşnutsuzluğunu haykırıyor.

Rakamlar.

Yine de gülümsemeye devam ediyorum. Vaza'nın tatlı sabah flörtleri ruh halime çok iyi geldi ve dün geceki emzirme seansı da öyle. Göğüslerimin süt üretmeye başlamasını sağlayabilirsem Z'hren'in bir noktada benden nefret etmeyi bırakacağına eminim. Ayrıca, anne sütünün onun için yediklerinden çok daha iyi olacağını düşünmeden edemiyorum.

Bunu daha önce düşünemediğim için utanıyorum.

Kahvaltıdan sonra kıyafetlerini değiştiriyorum, üstünü başını siliyorum ve bir yumruğu diğerini emerken ona aptalca şarkılar söylüyorum, sanki birinin tadının en iyisi olduğuna karar vermeden önce hepsini deniyormuş gibi. Tekrar mızızlanmaya başlayınca onu kucağıma alıp Veronica'yı bulmaya gitmeye karar veriyorum.

Ateşin yanında değil, Angie de öyle. Tabii ki yok. Dün gece büyük bir ziyafet vardı ama Z'hren çok mutsuz olduğu ve Angie'nin

suyu geldi. Sanırım bebeğini doğurdu. Z'hren'i kendime daha sıkı sarıyorum. Eğer onu emziremezsem... belki Angie bebeğinin yanında olabilir? Bu düşünceden nefret ediyorum ama aynı zamanda küçük adamımın süte ihtiyacı olduğunu da biliyorum. Onun için en iyisini yapmalıyım.

Ateşe doğru yöneliyorum, çünkü Liz küçük çocuklarıyla birlikte orada. Z'hren'i kucağıma alarak ona "Hey bayan," diyorum. "Bu çadırlardan hangisi Veronica ve Ashtar'ın?"

Aayla'ya bir kase uzatırken donup kalır. Raashel yemeye devam ediyor. "Sorun nedir?" Liz kucağımda ağlayan bebeğe bakarken gözlerini kocaman açarak soruyor. "Z'hren hasta mı? O iyi mi?"

"Her şey yolunda," diye onu rahatlatıyorum. "Sadece benim için ona bir şey sormak istedim."

Liz rahatlar, elini alnına götürür ve gözle görülür bir şekilde söner. "İyi misin anne?" Aayla sorar.

Kızının omzunu sıvazlayarak, "Evet, annenin saçları biraz daha beyazladı," diyor. "Kahvaltını yap."

Raashel yardımsever bir tavırla, "Saçların çoktan beyazlamış ve sararmış," diyor.

Liz bana bakarak başını sallıyor. "Buna sarışın denir, bebeğim." Bana bakıyor ve o sessiz anne eğlencesi anını paylaşıyoruz. "Kız mı istiyorsun? Bende yedek var."

Kıkırdıyorum. "Hayır. Bununla kollarım dolu."

"Tepenin üstündeler," diyor Liz bana, uzanıp Raashel'in küçük saç örgülerinden birini düzelterek. "Uzun Boynuz klanını geçtikten sonraki son çadır, R'jaal'ın evini hemen geçince. Orayı kaçıramazsın."

"Teşekkürler," diyorum ona, yeni gelenlerden hangisinin R'jaal olduğuna dair hafızamı yoklarken. Beynim sonunda onun uzun boylu, zayıf, kocaman boynuzlu ve yüzünde keskin, neredeyse aç bir ifade olduğunu hatırlatıyor. Bahse girerim, açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi tüm kadınları izleyen oydu.

Uzun Boynuz klanının çadırlarına doğru gidiyorum. Gölge Kedi, çiftleşmemiş kızlarla birlikte mağaralarda -tabii ki farklı mağaralarda- ve

Bu yüzden çadırlar birkaç farklı grupta toplanmıştı. Uzun Boynuz'un kıvrımlı kanyonlardan birinin arkasında olduğunu tahmin ediyorum ve Z'hren'i sahilde bir yürüyüşe çıkarıyorum, her çadır kümesine bakıp kimin kim olduğunu hatırlamaya çalışıyorum.

Kanyonun en ucundaki çadırlardan biri açıldığında ve iri, altın rengi bir beden sabah havasına adım atıp gerindiğinde doğru yöne gittiğimi anlıyorum. Çıplaktı. Bu Ashtar olmalı, Veronica'nın eşi. Bir anlığına paketine bakıyorum, çünkü yaşlıyım, ölü değil.

Mahmuz yok. Hah. Vaza bu bölümü kazandı. Bir kere mahmuzu aldın mı, artık ikinci en iyiye razı ol m a z s ı n .

Hâlâ mahmuzları ve adamımı düşünerek sahilde Ashtar'a doğru yürüyorum. "Hey oradaki, arkadaşın uyandı mı?"

Çıplaklığını ya da sabah odunu olduğu gerçeğini umursamadan büyük pençeleriyle çıplak göğsünü kaşıyor. Hem de çok fazla. "Henüz değil. Neden? Hasta mısın?" Sempatik olmaktan çok sinirli görünüyor.

"Hayır, ama bir iyilik isteyeceğim."

Ashtar bu düşünce karşısında suratını ekşitir. "Elbette biliyorsun. Herkes eşimden pay almaya kararlı. Herkese yardım ederek kendini yıpratıyor."

"Benimki oldukça basit bir soruydu, ama eğer bir sorun olacaksa," diye hafifçe başlıyorum.

Çadırdan bir el çıkar ve Ashtar'ın ayak bileğini yakalar. "Sessiz ol, sersem. Ben şifacıyım. Benim işim bu." Bir an sonra Veronica çadırdan dışarı bakıyor, gözlerini kısarak bana bakıyor. Saçları yatak başı ve seks sonrası düğümlerden oluşan dağınık bir yuva gibi ve esniyor. "Onu görmezden gelebilirsin. Doktor geldi."

Ashtar'a bakıyorum ama o sadece gözlerini deviriyor ve çadırın önünde çömeliyor, ki bu benim için gerçekten çok garip bir durum çünkü ciddi bir sallanmayı kuş bakışı görebiliyorum. Veronica'ya "Sadece kendini yormadığından emin olmak istiyorum, dostum," diyor. "Hamile dişi dün gece yavruladı-"

"Evet, ve bana pek ihtiyacı yoktu, değil mi?" Veronica küstahça söylüyor. "Bu şey pratikte onun içinden kayıp gitti." Beni tekrar içeri aldı. "Ayrıca, bebeğim, bu Gail. Önemli olmasa sormazdı biliyorsun."

Tereddüt ediyorum, kendimi suçlu hissediyorum. Veronica son zamanlarda kendini çok zorluyor ama gitmekten nefret ediyorum. Bunu çok istiyorum ama zavallı Veronica'nın kendini yıpratmasını da istemiyorum. "Gerçekten önemli bir şey değil. Geri gelebilirim."

"Saçmalık. Gel otur. Neredeyse giyindim sayılır. Ashtar da tam pantolon giymek üzereydi."

"Öyle miydin?" Altın tenli adam eğlenerek gürlüyor. "Bunu hatırlamıyorum."

"Malları sergilemenden hoşlanmadığımı biliyorsun," diye karşılık veriyor. "Bunu akıl sağlığım için yap."

Gülüyor ve kadın bir kürk şal uzattığında, iyi huylu bir şekilde gözlerini deviriyor ve onu beline sıkıştırarak giyiyor. "Daha iyi misin?"

"Much. Gail?" Beklentiyle bana bakıyor.

Bir süre daha düşündükten sonra Z'hren kollarımdayken çadıra giriyorum.

İçeride hava sabahki tempolu havadan birkaç derece daha sıcak ve havada bir seks kokusu var. Az önce rezonansa girdiklerine göre bu normal ve birkaç yıl köle olduktan sonra hiçbir şey beni şok edemez. Bunu umursamıyorum. Sadece mutlu ve aşık olduklarını gösteriyor. Bunda yanlış bir şey yok. Çadır biraz dağınık, her yerde kürkler ve gelişigüzel atılmış eşya sepetleri var. Veronica esneyerek doğrulmaya çalışıyor, ben de yanmayan ateş çukurunun yanındaki yastığa oturuyorum. "Benim hesabıma temizlik yapmak için endişelenme. Sen meşgul bir kadınsın."

Bana gülümsüyor, elindeki yastığa vuruyor ve hemen üzerine uzanıyor. "Ashtar'a söyleme ama çok uyukum var," diye itiraf ediyor esneyerek. "Endişeleniyor."

"O senin erkeğin," diye kabul ediyorum, kıvranan Z'hren'i kollarıma almaya çalışarak. "Senin için endişelenmeye hakkı var." Daha önce söylediklerini düşünüyorum. "Angie'nin bebeği... sorun değil mi?"

"Oh, bir yağ topu kadar şişman ve bir düğme kadar sevimli."

"Buna bir şey mi dedin?" Aklıma korkunç bir düşünce geldi. "O... insan değil mi?"

Veronica sadece güler. "O konuda endişelenme. Şey, bebek, her neyse. Hala bu 'annelik' olayını çözmeye çalışıyorum." Ve karnını sıvazlıyor. "Üzgünüm, ejderha-bebek. Ne kadar sevimli olursan ol, sen de benim için bir 'şey' olacaksın."

Bu bana tüm bu kızların ne kadar genç olduğunu hatırlatıyor. Veronica benim kızım olabilir. Hatta hepsi olabilirdi. "En azından mutlu mu?"

"Mest oldum," diye katılıyor Veronica. "Muhteşem bir bebek. Hakkında daha fazla spoiler vermeyeceğim çünkü bu onun paylaşacağı bir şey ama gerçekten çok güzel ve sağlıklı."

Gülümsüyorum. "nemli olan tek şey bu."

Z'hren bana bakıyor, küçük yüzünü buruşturuyor ve ağlıyor.

"Lafı açılmışken," diyorum onu kollarımın arasına alarak. Bir şey saklamanın ya da rol yapmanın bir anlamı olmadığına karar verip tuniğimin önünü açıyorum ve Z'hren'i göğsüme yaslıyorum. Hemen memeye yapışıyor, emziriyor ve sonra hiçbir şey olmayınca hayal kırıklığıyla bir inilti çıkarıyor. "Beni emzirebilir misin?" diye sordum. "Çünkü bebeğimi besleyebilmek istiyorum."

Bana göz kırıyor, şaşıyor ve sonra yavaş bir gülümseme ağzını büküyor. "Eminim yapabilirim."

GAIL

A Kısa bir süre sonra Veronica ve Ashtar'ın çadırından çıkıyorum, göğüslerim onun bakımları yüzünden zonkluyor.

Tek yaptığı elime dokunmak ve sohbet etmektir ama ben farklı hissediyorum. Göğüslerim daha ağır hissediyor ve vücudum içten içe bir enerji patlamasıyla uğulduyor.

Ben de bu işi çözebileceğimize dair umut doluyum.

Elimi tutarken bana "Zaten doğru yoldasın," dedi. "Vücudunun süt üretmeye hazırlandığını hissedebiliyorum. Belki de geçmişte bunu yaptığın ve şimdi onu emzirdiğin içindir? Her neyse, onu biraz dürtmem gerekiyor. Kulağa ne kadar tuhaf gelse de, süt gelene kadar göğüslerinize düzenli olarak masaj yapmanız muhtemelen sizin için iyi olacaktır. Eğer bir şey olmazsa birkaç gün sonra tekrar gelin ve vücudunuzu bir kez daha dürtün."

Ona teşekkür ettim ve aklıma onun için küçük bir hediye hazırlamayı not ettim. Ashtar haklı, onun kıymetini bilmiyoruz ve kabiledeki herkesi sağlıklı tutmak için çok çalışıyor.

Sonra Z'hren'e dokundu ve kendi kendine biraz kaşlarını çattı. "Yediği şey her neyse midesini rahatsız ediyor. Acıdığını ve şiştiğini hissedebiliyorum.

Bunun üzerinde de çalışacağım."

Kendimi gelmiş geçmiş en kötü anne gibi hissettim. "Bilmiyordum. Son zamanlarda o kadar huysuz ki bunu söylemek zor."

"Sanırım adadaki beslenme düzeni oldukça farklıydı." Kolumu okşadı. "Hepimiz gibi sen de elinden gelenin en iyisini yapıyorsun."

Onun sözleri beni biraz daha iyi hissettiriyor. En azından ona yardım edebiliyor ve ben de ona bu kadarını verebilirim. Ona bir kez daha teşekkür ediyorum ve Ashtar'la ilgilenmeye devam edebileceğini söyleyerek şaka yapıyorum. Veronica gülümseyerek başını sallıyor. 'Programı' çok yoğun, çünkü Z'hren'le işi bittikten sonra T'chai (henüz tanışmadığım) ve eşini ziyarete gidecek, sonra da Angie'nin mağarasına uğrayacak. Zamanını aldığım için kendimi suçlu hissediyorum ama Veronica'nın kendisine ihtiyaç duyulmasından hoşlandığı açık.

Ben de uykulu oğlumu eve götürüp kestiriyorum ve sütü daha hızlı getirmek için göğüslerimi sıkmayı unutmuyorum.

Sıcak bir el omzumu okşayarak beni uykudan uyandırıyor. Bir iniltiyle dönüp gözlerimi ovuşturuyorum ve Vaza'nın yakışıklı, yıpranmış yüzüne bakıyorum. "Hemen döndün mü?"

"Pen-ee denilen kişi bileğini burktu," diyor omuz silkerek. "Gün çok uzun sürmeden eve dönmek akıllıca göründü. O şifacıya gidebilir, ben de eşimle birlikte kürklerin altına girebilirim." Vaza bana sırtarak kürkleri geri çekiyor ve çıplak vücuduma bariz bir zevkle bakıyor. "Geri dönmekle iyi bir karar verdiğim çok açık. Yalnız görünüyorsun."

Kıkırdıyorum. "Öyle mi, şimdi?"

"Çok," diyor ciddiyetle. "Yalnız ve soğuk. Eşin olarak benim görevim senin kırılğan insan bedenini ısıtmak."

"Kırılğan hiçbir şey," diyorum ona, eğlenerek. "İnce bir zemine basıyorsun, adamım." Ama kürkleri kaldırıyorum ki yanıma kayabilsin. "Z'hren?"

"Uyuyor."

"Yakında uyanacak," diyorum ona ve sonra ağırlaşan göğüslerimi avuçluyorum. "Bu sabah şifacıyı görmeye gittim."

"Ve?" Bakışları ellerime kayıyor, çünkü o bir erkek. Eğildi ve botlarından birinin bağını çözmeye başladı.

"Birkaç gün içinde süt üretmeye başlayabileceğimi düşünüyorum. Bunu teşvik etmek için göğüslerimle oynamam gerekiyormuş." Ve onlara alaycı bir sıkışma veriyorum, ona doğru seksi bir gülümseme atıyorum. "Çok angarya, değil mi?"

"Hiç de angarya değil," diyor bana ve botunu

yeniden bağlıyor. Dirseklerimin üzerine oturuyorum.

"Ne yapıyorsun?"

"Lo-ren'in bir süreliğine Z'hren'e bakmasına izin vereceğim, böylece öğleden sonramı dostumun sütünün gelmesine yardım ederek geçirebilirim." Bana hararetli bir bakış attı. "Bu hepimizin konsantrasyonunu gerektirecek." Duraklıyor ve sonra ekliyor, "Ve Lo-ren kampa döndüğümde onu almayı teklif etti."

Sırıtiyorum. Görünüşe göre tembel bir öğleden sonra geçireceğiz. Bu düşünce hoşuma gitti. Baş başa vakit geçirmeyeli günler oldu ve ben bunu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Z'hren'i dünyaya değişmem ama Lauren onu düzenli olarak bir öğleden sonraya çıkarmak isterse şikayet etmem. "Bana uyar. Sadece ona yaptığı yağlı çubuklardan vermemesini söyle. İçlerindeki bir şey midesini bozuyor." Dudağımı ısıriyorum. "Bu kulağa suçlayıcı mı geliyor? Bu sabah Veronica'yı görene kadar bunun bir sorun olduğunu bile bilmiyordum ve o da bu yüzden bu kadar telaşlandığını söyledi. Giyinip seninle açıklamaya geleyim mi?" Ayağa kalkmak üzere doğruldum.

"Arkanıza yaslanın ve eşinizi düşünün ve memelerinizi sıkın," diyor bana, bir eli omzumda. "Kitimizi Lo-ren'e götüreceğim ve açıklayacağım. Eğer şifacı söylediyse, doğru olmalı. Olduğun yerde kal." Arkasını dönüyor, sonra duraklıyor ve bana bakıyor. "Ve kendine dokunmaya devam et."

"Evet efendim," diye mırıldanıyorum, bu kadar kararlı olması beni biraz daha fazla tahrik ediyor. Ne istediğini bilen bir erkekten daha seksi bir şey olamaz.

Birkaç dakika içinde geri dönüyor, sepet gitmiş. Çadırı arkamızdan dikkatlice kapatıp kemik mandalı ilmeğin içine kaydırarak mahremiyet istediğimizi belirtirken parlak, parlayan gözleri ateşle dolu. Birkaç adım ilerledikten sonra kürklerin üzerinde belirirken heyecandan kıpırdamamak için kendimi zor tutuyorum. "Göğüslerini gerektiği gibi çalıştırıyor musun?"

benim güzel insan eşim?"

"Elbette," diyorum ve battaniyenin arkaya düşmesi için kayıyorum ve küçük göğüslerimi sanki muhteşem bir şeymiş gibi yoğurup sıktığımı görebiliyor. Acıyorlar, uçları aşırı hassas, ama bunu iyiye işaret olarak kabul edip devam ediyorum. Bebeğimin daha çabuk emzirileceği anlamına geliyorsa biraz acıya dayanabilirim.

"Bugün çok uslu bir kadınsın," diye mırıldanıyor, pelerinini çıkarıp yere atarken. "Bu benim geveze Shail'inden çok farklı."

"Mmm," diye kabul ediyorum, sırtarak. "Bütün öğleden sonra uslu bir kız oldum."

"Bir şey istiyor olmalısın." Elini müstehcen bir şekilde peştamalının önünde aşağı yukarı kaydırıyor ve ben de liseli kızlar gibi kıkırdama dürtüsüyle savaşıyorum.

"Biraz mahmuz belki?" Parmak uçlarımın koyu renk meme uçlarımın üzerinde gezinmesine izin verirken bile ses tonumu hafif tutuyorum. Vaza'yla "oynamayı" seviyorum. Seksi -ve hayatı- çok ciddiye alan erkeklerle çıktıktan sonra, onun da oynak bir yanı olması ve benim de ona karşılık vermem hoşuma gidiyor. Onunla Yaramaz Hemşire'yi oynayabilirim ve o da bunu yer bitirir. Ya da Yaramaz Öğrenci. Hatta Yaramaz Tavşan bile olabilirim ve ne olup bittiğine dair hiçbir fikri olmaz, ama buna bayılır. Sadece benimle birlikte olmak istiyor ve bu da en büyük afrodisyaktır - üzerinde yürüdüğüm zemine neredeyse tapan bir adam.

"Meme uçlarında iyi bir iş çıkardığını anladığımda mahmuzu alacaksın, dişi," diyor bana, sesi şakacı bir şekilde sert. "Bir an bile erken değil."

"Ah, ama ellerim çok yorgun," diye alaycı bir şekilde yakınıyorum, sert meme uçlarımı iki parmağımın ucuyla daireler çizerek. "Keşke bana yardım edebilecek biri olsaydı."

Vaza inliyor ve peştamalını neredeyse çadırın diğer ucuna fırlatıyor. Şimdi üzerinde çizmelerinden başka bir şey yok ve dizlerinin üzerine çökerken gözleri ateş mavisi. "Yardıma ihtiyacın var mı?" Kelimeleri neredeyse pantolonundan çıkarıyor ve ben de onun sert, çıkıntılı uzunluğunu iplerle bağlanmış kalçalarından görebiliyorum. Oooh, nefis. Bu adam tam bir ziyafet.

"Eminim harika bir iş çıkarırsın," diye mırıldanıyorum ona, sırtımı kamburlaştırarak.

"İzin ver," diyor, sanki ona bir iyilik yapıyormuşum gibi ve sonra yanımdaki kürklerin içine kayıyor, sert mavi vücudu benimkine karşı sıcak. Yüzü diğerine doğru eğilirken bir eli saygıyla göğsümü kavıyor. Bir an sonra meme ucumu ağzına alıyor ve sertçe emiyor.

Göğüslerimin ne kadar hassas olduğuna şaşırarak nefes alıyorum. Sadece bu küçük, beklenmedik dokunuş bile içimde bir his mermisi gönderiyor. Verdiğim tepki karşısında inliyor ve elini diğer göğsümden ağzının yapıştığı göğsüme kaydırıyor. Onu sıkıyor, aç ağzına daha fazla yediriyor ve sertçe emmeye devam ediyor.

Saçlarını tutuyorum, ağzına karşı kıvranıyorum. "Oh, bu çok iyi, Vaza. Bu gerçekten çok iyi."

Dilini ağrıyan meme ucumun üzerinde yavaşça yalayarak gezdirecek kadar uzun süre başını kaldırıyor. "Acımıyor mu?"

"Asla. Sadece devam et." Çok hassasım ama acı vermiyor. Sadece onlarla yeterince uzun süre oynarsa parçalanacakmışım gibi hissediyorum. Şimdiden amımın uyarılmayla ultra kayganlaştığını hissedebiliyorum, ki bu güzel. Bazen ıslanmam biraz zaman alıyor ama bugün öyle değil. Ve dişlerini meme ucuma hafifçe geçirdiğinde, kalın, kırılaşmış saçlarını çekerek haykırıyorum. "Sen bir şeytansın," diyorum ona, daha fazla ilgi için göğsümü ağzına doğru bastırırken. "Büyük, seksi bir şeytan. Benim şeytanım."

Vaza inliyor ve eli göğsümden bacaklarımın arasına doğru kayıyor. Zaten sıırsıklam olduğumu fark ettiğinde onaylayan homurtusunu duyabiliyorum. Vücudunu kaydırıyor ve göğsümde çalışmaya, küçük tümseği ve dik ucunu ısırmaya ve emmeye devam ederken bile büyük horozu uyluğuma sürtünüyor.

Sanki sonsuzluğunu göğüslerimin üzerinde geçiriyormuş gibi hissediyorum. Tümseğimi avuçluyor ama eli oradaki buklelerde kalıyor, sol göğsümden sağ göğsüme geçerken sessiz bir alay ve diğerinin aldığı aynı yoğun sevgiyi veriyor. Başını tekrar kaldırdığında, altında vahşi bir kadın gibi kıvranıyor, amıma dokunması, klitorisimi bulması ve göğüslerime dokunduğu gibi ona dokunması için nefes nefese taleplerde bulunuyorum. Her yerimde ona ihtiyacım var. Ağzına, ellerine ve her şeyine ihtiyacım var, özellikle de mahmuzuna.

Daha fazla dayanamadığımda "Mahmuzunu bana ver," diyorum. Kalçalarımı itiyorum

Elimi onunkinin üzerine kaydırıp iri parmaklarını ağrıyan, ıslak kıvrımlarıma bastırıyorum. Parmaklarını kaygan sıcaklığıma sürtüyorum ve neredeyse parçalanıyorum, özellikle de kıkırdadığında. "Tam bir baş belasısın, Vaza."

"Yalvar bana," diyor, eğilip bir göğsünün ucunu bir kez daha ısırırken gözleri ateş saçıyor.

Oooh, bu oyunu oynuyoruz, değil mi? "Yalvarıyor musun?" Bazen ne kadar baskın olabildiğini görünce ürperiyorum. Bana patronluk taslayan bir erkekten nefret edeceğimi sanırdım ama yatakta? Yatakta, her şeyi yaparım. Bu sadece başka bir oyun ve eğlenceli bir oyun. "Sana yalvarmayacağım, seni yaramaz adam."

"O zaman sana eziyet etmeye devam edeceğim," diyor Vaza, nefesi karnımda sıcak, kuyruğunun ucu kalçamın iç kısmında gezinirken yeniden ürperiyorum. "Sen benimsin, benim güzel insanım ve sen bunun farkına varana kadar ihtiyacın olanı sana vermeyeceğim."

"Belki de bana yalvarmalısın," diyorum nefes nefese, ağzı aşağı inip dudaklarını tepemdeki buklelere değdirirken bile. "Bana yalvar ki bu ateşli, dar amcığı alabilesin."

Kıkırdıyor. "Şimdi alabilirim ve bana teşekkür edersin," diye mırıldanıyor, kıvrımlarıma alaycı bir yalama ipucu veriyor. Sadece bir ima. Elleri kalçalarımın sıkışıyor. "İçine doğru iterdim ve sen de, 'Ah Vaza, beni o kocaman mavi sikiyle doldur. Amım titresin aletin üzerinde. Ben zayıf bir insan dışışıyım ve çok sert boşalmaya ihtiyacım var."

Gülünçlüğüne kıkırdamak istiyorum, ama sonra klitorisimi emiyor ve uyluklarımı omuzlarına sıkıca kilitleyerek onu yerinde sabitliyorum. "Oh sik beni, tam orası, bebeğim."

Tadımdan aldığı zevkle homurdanıyor ve sonra çadırda benim yumuşak çığlıklarım ve onun ıslak, derinlemesine yalama ve emme sesinden başka ses yok. Göğüslerime gösterdiği ilginin aynısını klitorisime de gösteriyor ve o kadar sert boşalıyorum ki kalçalarım omuzlarına çarparak titriyor.

"Güzelliğim," diye mırıldanıyor bedenimden zevk spazmı üstüne spazm çıkarırken. "Kalbim. Benim güzel Shail'im. Hiç senin kadar mükemmel bir şey görmedim. Ruhumu söndüremediğim bir ateşle dolduruyorsun - ya da söndürmek istemiyorum. Seni sonsuza dek böyle altımda istiyorum."

Ve bu adamda sevdiğim bir başka şey de bu - birkaç dakika içinde şakacı bir azgından seksi bir şaire dönüşebiliyor. "Vaza," diye nefes alıyorum, ona doğru uzanıyorum. "Seni istiyorum. Gel, eşini al."

İri bedenini kaydırıyor - benim küçük bedenime kıyasla inanılmaz derecede büyük, ama bana karşı her zaman çok nazık. İri bedeni benimkini örttükten bir süre sonra, sikini sırlıklam kıvrımlarımda aşağı yukarı kaydırıyor ve uzunluğunu sularıyla ıslatıyor. Sonra içime itiyor ve o kadar iyi hissettiriyor ki benim iniltim onunkinden daha yüksek çıkıyor.

"Sana daha fazlasını vereyim mi, yıldızım? Sabah güneşim?"

"Sahip olduğun her şeyi bana ver," diyorum, o da veriyor. Vaza beni hızlı, sert ve çok lezzetli bir şekilde beceriyor. Tekrar boşalmam uzun sürmüyor - sikinin içime her vuruşunda klitorisime çarpan mahmuzla değil. Tekrar boşaldığımda, tüm vücudumdaki titreme ona sıranın kendisinde olduğunu söylüyor ve kendi boşalmasıyla birlikte adımı inlemesi bir iki nefesten fazla sürmüyor. İçimde yavaşça sallanıyor, her türlü basmakalıp sözleri fısıldıyor ve bana güzel şeyler söylüyor. Onun kar çiçeği. Onun mükemmel gündeğümü. Onun hazinesi. Eğer bu kadar içten olmasaydı tüm bunlar biraz gülünç olurdu ama bu haliyle bile çok tatlı. Yanımdaki kürklere yığılırken kollarımı boynuna doluyorum ve iyileşmesini izliyorum, çünkü ona bakmak bir zevk.

"Bu çok güzel," diyorum ona, elimi kaplanmış göğüs kaslarının üzerinde kaydırarak. "Gerçekten güzel."

"Erken döndüğüme sevindim," diye kabul ediyor, terli ve memnun. "Pen-ee'nin kendini daha sık yaralaması gerekiyor."

"Dilemek için hoş bir şey değil," diyorum gülerek.

"Kötü bir yaralanma değil," diyor bana, çünkü vücudunda tek bir kötü kemik bile yok. "Sadece bir öğleden sonra için görevlerimi unutmamı ve eşimi benimle birlikte kürklerin altına sokmamı sağlayacak bir yara." Beni kendine doğru çekiyor ve bir göğsümü yoğurarak meme ucunu bir kez daha sert bir tepe haline getiriyor. "Memelerin -Nasıllar?" "Hassaslar,"

diye itiraf ediyorum.

"Daha büyük hissettiriyorlar," diye katılıyor. "Ağır. Meme uçlarını küçük, mükemmel küçük

ama ben böyle de seviyorum."

"Vücudumdan 'külçe' diye bahsedilmesinden hoşlandığımdan emin değilim," diyorum eğlenerek. "Tam olarak ne tür külçelerden bahsediyoruz?"

"Büyük, etli külçeler," diye düzeltiyor hemen, yüzünde hınzır bir gülümsemeyle. "Ben öyle demedim mi?"

"Tam olarak değil."

"İşitme duyunuz yaşlılığınızla birlikte gidiyor." Vaza yüzünü asmamayı başarıyor. "Size tercümanlık yapmak için burada olmam iyi bir şey."

"Oğlum, sen bana hem düz göğüslü hem de yaşlı demedin." Ama gülümsüyorum çünkü o da gülümsüyor ve görünüşümü sevdiğini biliyorum. Tanıştığımız günden beri gözlerini benden alamıyor. Göğüslerime bakıyorum. "Sence biraz daha mı büyükler? Gerçekten mi?"

Başını sallıyor. "Memeni ağzıma aldığımda bunu anlayabildim. Eğer hassaslarsa, daha fazla sürtünmeye ihtiyaçları var mı?" Büyük bir eliyle birini okşuyor ve bana cesaretlendirici bir bakış atıyor.

Dünya'da bile Vaza kadar dayanıklı bir adamla karşılaşmadım. Kıkırdıyorum. "Nefesimi toplamam için bana biraz zaman ver, sonra 'külçelerimle' istediğin gibi oynamana izin vereceğim." Çadırın kanatlarına doğru bakıyorum ve sonra tereddüt ediyorum. "Sence Z'hren'i Lauren'la ne kadar süre bırakmalıyız?"

"Bütün öğleden sonra," diyor hemen ve meme ucumu bir kez daha yalayabilmek için beni kendine doğru çekiyor.

Nefesimi tutmak için çok fazla. Uсталıkla alay etmeye başladığında bir nefesi ısıriyorum ve odaklanmaya çalışıyorum. "Zorlamak istemiyorum-"

"Shail, güzelim, bırak Lo-ren onu bir süreliğine alsın." Göğsümü okşuyor ve sonra yukarı bakıyor. "Shail olduğun kadar Z'hren'in annesi olduğunu da unutma. Birinin diğerinin önüne geçmesine izin vermeden her ikisi de olabilirsin."

Haklı. Calvin öldükten sonra kederimi kimliğim olarak benimsedim ve dünyanın geri kalanını umursamadım. Shaun beni dışlamak yerine baş etmeme yardım etseydi belki her şey farklı olurdu. Ama Vaza tamamen farklı türde bir ortak ve bana izin vermeyeceğini biliyorum.

Gail'i unutmadan anne moduna geçiyor. Destekleyici ve sevgi dolu - buna hiç Őüphe yok - ama aynı zamanda sınırlar konusunda da katı. "Sen iyi bir adamsın, bunu biliyor musun?"

Vaza kendini beğenmiş görünüyor. "Sana mahmuz verdikten sonra hep böyle söylüyorsun."

Omzunu iterek onu sırt üstü yatırıyorum. "Yine de her zaman önce Gail olduğumu hatırlıyorsun ve bunu seviyorum. Beni asla olduğumdan başka bir Şey yapmaya çalıŐmıyorsun."

" nk  kalbim sende," diyor basitçe, kısa, doğal buklelerime dokunuyor ve yüzümü inceliyor. "Seninle ilgili her Şeyi mükemmel buluyorum. Neden herhangi birini deėiŐtireyim ki? Benim taptığım Shail. Ben Shail'in tamamını istiyorum, baŐkasının parçalarını değil."

Her zaman söylenecek doğru Şeyi bilir.  ltifatların  d llendirilebileceğine karar vererek küçük bir gülümsemeyle doğruluyorum. "Şimdi sana Gail'in numaralarından birini göstereyim..."

Ve ona sarıldığımda, gözleri parlıyor.

GAIL

W

Saatlerce sevişiyoruz ve bir çift genç gibi kürklerin arasında rahat bir öğleden sonra geçirmek güzel. Ama karnım guruldamaya başlayınca Vaza tekrar koruyucu moduna geçiyor.

Küçük ateşimizi yakıyor, yıkanabilmem için taze su eritiyor ve sonra bu gece kampta ne varsa ondan bize porsiyonlar almak için ortadan kayboluyor. Bu kadar çok avcı antrenman yaptığı için her zaman bol miktarda taze av hayvanı oluyor ve bu yüzden Vaza bütün bir dvisti butuyla döndüğünde şaşırmıyorum. Çiğ tabii ki. Akşam yemeğinde çiğ ve soğuk et yemeye hâlâ alışamadım ama Vaza'nın en sevdiği et olduğu ve pişen etin kokusu burnunu rahatsız ettiği için buna katlanıyorum.

Vaza yemeğimizi keserken, Lauren ve K'thar Z'hren ile birlikte uğruyor. Bol miktarda yemek olduğu için onları yemeğimizi paylaşmaya davet ediyoruz ve kabul ettiklerinde memnun oluyorum. Arkadaşlığı severim ve Vaza'nın da sevdiğini biliyorum.

Lauren yaklaştığında Z'hren hemen bana uzanıyor ve kalbim kabarıyor. Belki de beni özlemiştir. Kollarımı uzatıyorum ve o da kendini avuçlarıma bırakıyor, sonra da hemen tuniğimin içine girip bana tutunmaya çalışıyor.

Diğerlerinden gizlice uzaklaşıyorum çünkü Lauren ve

K'thar tepki verecek ve tuniğimi açacak. Birkaç mutlu homurtu çıkarıyor, ardından hiçbir şey çıkmayınca sinirli sesler çıkarıyor.

"O... kısa bir süre önce yemek yedi," diyor Lauren, sesi yumuşak. "Hâlâ aç olduğunu fark etmemiştim."

Tuniğimi deri kıvrımları her yeri örtecek şekilde ayarlıyorum ve sonra bir kez daha onlarla yüzleşmek için dönüyorum, ateşin yanına otururken bir elimi Vaza'nın omzuna koyuyorum. "Öyle mi değil mi bilmiyorum ama sanırım sadece emmeyi seviyor. Henüz bir şey yok zaten. Veronica birkaç gün süreceğini söylüyor."

Lauren kulağını ovuşturuyor ve biraz utanmış görünüyor. "Emzirmeyi hiç düşünmedim bile. Kendimi kötü hissediyorum çünkü yumurtanın onun için daha iyi olduğunu düşünemiyorum."

"Kendime gelmem birkaç günümü aldı. Olur böyle şeyler." Ona gülümsedim. "Hem annesinin hem de babasının öldüğünü düşünürsek bence hepiniz onunla harika bir iş çıkardınız."

Lauren dizlerine sarılarak, "Gerçekten evindeymiş gibi görünüyorsun," diyor. "Sanki bunu daha önce yapmışsın gibi."

"Bir zamanlar bir oğlum vardı, Dünya'dayken." Bakışları donuklaştığında başımı sallıyorum. "Onu geride bırakmadım. Bir süre önce vefat etti."

"Ah, çok özür dilerim." Lauren K'thar'ın eline uzandı, parmaklarını onunkilerle birleştirdi ve sessiz arkadaşına baktı.

Acı eski ve şu anda tuniğime gömülü olan tatlı yüz sayesinde biraz azaldı. Bir zamanlar bütün akşamı Calvin hakkında konuşarak geçirmiş olabilirdim, ama bu benim geçmişimin bir parçası, buradaki herkesin bir geçmişi olduğu gibi. Vaza'nın kaybettiği onca şeyi ve bunların onu tanımlamasına nasıl izin vermediğini düşünüyorum. Onu yanında taşıyor ama günden güne onu yönetmiyor. Geleceğe umutla bakıyor ve ben de aynısını yapmayı öğreniyorum. "Sorun değil," diyorum ve Vaza'ya doğru bir gülümseme gönderiyorum. "Bu sadece, rezonansın elimdeki iyi şeyi bozması konusunda endişelenmeme gerek olmadığı anlamına geliyor."

"Kalbinin istediğini seçmenin yanlış bir tarafı yok," diyor Vaza ve uzanıp parmak uçlarıyla yanağımı okşuyor.

"Hiçbir şey," diye kabul ediyorum, sonra da yenmeyi bekleyen yiyecekleri işaret ediyorum. "Şimdi yiyelim mi? Paylaşmaya hazır koca bir dvisti etimiz

var."

ERTESİ SABAH, bir bebeğin ağlama sesi beni uykumdan uyandırıyor.

Z'hren.

İnleyerek kendimi yataktan sürüklüyorum, çünkü tüm uzuvlarım ağır ve yorgun hissediyor. Dün gece geç de olsa güzel bir geceydi. K'thar ve Lauren yemekten sonra oturup çay içtiler ve hikâyelerini paylaştılar. Kısa bir süre sonra J'shel ve N'dek de bize katıldı ve ardından çadırımız yemek artıklarını atıştıran, gülen ve konuşan insanlarla doldu. İyi hissettirdi. Bir aile gibi hissettik ve arkadaşlığı sevdik. Z'hren bir süre kucaktan kucağa dolaştı ve sonra göğsüme yerleşip uyudu. Vaza, J'shel tarafından sırtına bindirilip götürülürken N'dek'e kaşlarını çatarak sonuncusunu da kovaladığında saat çok geç olmuştu.

Arkadaşım, "Bunun kendine bakmayı yeniden öğrenmesi gerekiyor," dedi.

"Ona zaman ver," diye cevap verdim uykulu bir şekilde. "Yarasının yeni olduğunu söylediler." Kayıp bir uzuv için yas tutma sürecini ancak hayal edebilirim. "Eski 'kendisi' her neyse, yakında kendine gelecektir."

Vaza sadece homurdanıyor. Boş boş oturmayı anlamamanın onun için zor olduğunu biliyorum. Bana eşi öldükten sonra -ve daha sonra oğlu da öldüğünde- kendini avlanmaya ve mağaranın etrafında çok çalışmaya verdiğini, böylece ateşin başında yalnız başına fazla zaman geçirmek zorunda kalmadığını söylemişti. Yine de herkes bunu farklı şekilde atlatıyor ve ben de N'dek'e destek olmak ve ona yardımcı olabileceğim bir şey olup olmadığına bakmak için aklıma bir not alıyorum.

Ne de olsa o daha genç -hepsi öyle- ve içimdeki anne bir çocuğun mutsuz olmasına izin veremez.

Bu yüzden yataktan sürünerek çıktım. Z'hren'in sepetine doğru ilerliyorum, ağlarken ona gıdaklıyorum. "Bir noktada, küçük adam, mutlu uyanacaksın ve çığlık atmayacaksın," diyorum ona yumuşak bir sesle.

Ama bugün o gün değil. Bir başka öfkeli taleple yüzüme vuruyor, bacakları ve kolları çırpınıyor. Öfkeli çığlıkları çadırı dolduruyor ve onu kaldırmak için eğildiğimde yumuşak, fırçalanmış deri tuniğimin ıslakmış gibi önüme yapıştığını fark ediyorum.

İrkilerek duraksıyorum ve tuniğim açılana kadar yanlardan aşağıya doğru ustaca açılmış gevşek bağları çözüyorum. Z'hren daha yüksek sesle çığlık atıyor, kucağıma alınmak istiyor ve o bunu yaparken meme uçlarımda süt damlacıklarının oluştuğunu görüyorum. Şaşıracak bir göğsüme dokunuyorum ve dün hissettiğimden daha ağır ve hassas olduğunu görüyorum. Dokunduğumda bile daha fazla süt damlıyor.

Rahatlayarak ağlamak mı yoksa sevinçten çığlık atmak mı istediğimi bilemiyorum.

Z'hren kendi başına çığlık atmaya devam ediyor ve onu kucağıma aldığımda mutluluktan neredeyse ağlayacaktım. "Hey, hey," diye susturuyorum, başım dönüyor. "Buraya gel, bebeğim. Buraya gel."

Onu kucağıma aldığımda bana uzanıyor, çığlıkları hemen mutsuz bir iniltiye dönüşüyor ve onu göğsüme yerleştiriyorum. Homurdanıyor, açgözlü küçük sesler çıkararak mememe yapışıyor ve çekmeye başlıyor. İlk kez ona süt geliyor ve sanki bunca zamandır açlıktan ölüyormuş gibi daha sert emiyor. Süt küçük ağzının köşelerinde kabarcıklar oluşturuyor ve çenesinden aşağı damlıyor, ama içmeyi bırakmıyor.

Ve kalbim dolu. Mutlu gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor ve bebeğime sevgiyle bakıyorum. Oğluma. Benim Z'hren'im. Küçük ellerinden biri göğsüme kıvrılıyor, sonra diğeri, gözlerini açıyor ve emzirirken yüzümü izliyor ve aptal kalbim her geçen saniye biraz daha eriyor.

"İşte böyle, küçük adam," diye fısıldıyorum. "Annen seni yakaladı."

"Annen üzgün mü?" diye mırıldanıyor kulağıma tanıdık, seksi bir ses. Sıcak bir parmak yanağımı okşuyor ve Vaza omzumun üzerinden eğilip tenime sokuluyor. "Yoksa bunlar mutluluk gözyaşları mı?"

"Günaydın aşkım. Ve bunlar kesinlikle mutluluk gözyaşları." Önce ona, sonra da çocuğumuza bakıyorum. "Oğlumuzun ne kadar mükemmel olduğuna bak."

"Tıpkı sana benziyor," diye takılıyor Vaza, ben de hayatımda duyduğum en komik şeymiş gibi kıkırdıyorum. "Ona bak," diye tekrar ısrar ediyor.

Yapıyorum ve Z'hren'in kamufajını benim koyu tenimle uyumlu hale getirdiğini görünce şok oluyorum. Bu manzara karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Kabilesindeki diğerleri gibi kamufle olabildiğini biliyordum ama bunu hiç beklemiyordum...

Meme ucumdaki emme kesiliyor ve Z'hren'in beni izlediğini görüyorum. Onun küçük

Yüzünde bir gülümseme beliriyor, ağzı sütle kaplı, ama bu bir gülümseme ve benim için.

Ben de gülümsüyorum.

YAZARIN NOTU

Tekrar merhaba!

Umarım Gail'in (uzun zamandır beklenen) hikâyesini beğenmişsinizdir. Tam uzunlukta bir roman yerine bir novella yayınladığımda her zaman kendimi biraz suçlu hissedirim, çünkü sizlerin her hikayeyi büyük bir heyecanla beklediğinizi biliyorum. Ve bir hikayenin içine girip hiç ama hiç bitmemesini istemenin nasıl bir his olduğunu da biliyorum. Yine de kafamda Gail'in hikâyesi hep bir novella olarak kaldı. Diğerlerinden daha az ilginç olduğu için değil, hayatının farklı bir noktasında olduğu için. Yirmili yaşlarda her şey çok büyüktür. ve yaşlandığınızda, bu saçmalıktan sıkılırsınız. Kim olduğunu biliyorsun ve kendine güveniyorsun. Hikayeyi uzatmak için yapay olarak biraz çatışma ekleyebilirdim ama mutlu çiftlerin tüm kitap boyunca birbirlerine kızgın olduğu hikayelerden nefret ediyorum. Nefret ediyorum! Ve bunu karakterlerime yapmak istemiyorum.

Elde edeceğiniz şey, bebekler ve yaşlıların birlikte harika zaman geçirmeleriyle ilgili tatlı bir yaşam kesiti. Neyse o. ;)

Bazı okuyucuların Gail'in yankılanacağı düşüncesiyle çok heyecanlandıklarını biliyorum, ancak bunu yapmak zaten dünya için koyduğum pek çok kuralı çiğneyecekti. Vaza dul bir kadın ve khui sadece bir eş seçiyor. Ona yeni bir khui vermem gerekecek (ki bu son derece nadirdir) ve o da Gail'i seçmek zorunda kalacak. Gail'e gelince, üreme organlarının temelde yeniden başlaması gerekecek ve birçok nedenden dolayı böyle bir şey yapmaktan (zihinsel olarak) çekiniyorum. Yaşlanmanın ve bebek sahibi olmayı bırakmanın kesinlikle yanlış bir tarafı yok. Evlat edinmenin de kesinlikle yanlış bir tarafı yok. Bunun sevgi dolu, harika bir alternatif olduğunu düşünüyorum. Evlat edinmenin de yanlış bir tarafı yok.

ama Gail'i yarattığımda, onu tüm kayıp civcivler için anaç bir anne tavuk yaptım, bu yüzden Vaza ve Gail'in rezonansa girmesi için çok fazla şey yapmak yerine evlat edinmesi çok mantıklıydı. Kendi kendine, Ruby, bu lanet olası bir KURGU, istediğini yap diye düşündüğünü biliyorum!

Evet, öyle. Ama benim kafamda kurallar var ve bu kurallara uyulmalı.

Ayrıca, Gail ve Vaza oldukları yerde gayet mutlular. Z'hren de öyle. Her neyse, Gail'in rahminin yeniden doğuşunu bekleyenler için üzgünüm!

Bunun neden Buz Gezegeni Barbarları yerine Icehome'da olduğunu merak ediyor olabilirsiniz. Icehome'un 3. kitabı ile yakında çıkacak olan 5. kitabı arasına mükemmel bir şekilde yerleştiğini düşündüm, oysa Ice Planet Barbarians'ın zaman çizelgesinde farklı bir yerde olduğunu hissediyorum (ama bitmedi!) - bu yüzden Icehome. Umarım çok kafa karıştırıcı değildir.

Sırada ne olduğuna gelince, hedefim Icehome #5'i yazmak (dürüst olalım, zaten dizlerimin dibinde). Adı geçici olarak ANGIE'S GLADIATOR olacak ve m n ge olmayacak. Angie bir adam alacak ve diğeri artık bir takımın parçası olmadığında kendisiyle ne yapacağını bulmak zorunda kalacak. Benden m n ge yapmam istendi ve m n ge yapmamam da istendi, ama plan her zaman Angie'ye sadece bir erkek vermektir. Bir 'ikiz' (ya da tamam, klon) sonsuza dek mutlu olduğunda ve diğeri olmadığında ne yaptığı ve ne düşündüğü beni büyülüyor... en azından hemen değil. Bana göre bu, Angie'nin sandviçine hem acı sos hem de ketçap atmaktan çok daha eğlenceli bir hikaye ;)

ANGIE'S GLADIATOR'dan sonra Fireblood Dragons'a geri döneceğim ve umarım Liam ve Andrea'nın hikayesini yeni yıldan hemen sonra çıkaracağım. Yazmak için şimdiden heyecanlıyım ve kafamda sahneleri hayal ediyorum, bu da hikayenin sayfaya d   lmeye hazır olduğunun kesin bir işareti.

Böyle harika hayranlar olduğunuz için bir kez daha

teşekkür ederim. <3 Ruby

ICEHOME SERİSİ

LAUREN'IN BARBARI

Buzlu bir gezegende yemyeşil, tropik bir ada hiç mantıklı gelmiyor. Yine de uyandıktan ve kendimi yatakta değil de uzaylıların yaşadığı garip bir dünyada bulduktan sonra artık pek bir şey mantıklı gelmiyor. Burada, görmek için artık gözlüklerime ihtiyacım yok... ki bu iyi bir şey, çünkü K'thar adında seksi, dört kollu bir uzaylıya bakmakla çok meşgulüm...

VERONİCA'NIN EJDERHASI

Herkes, yirmi yeni gelen soğuk dünyaya bırakıldığında rezonans olmasını bekler... ve kimse Ashtar adındaki muhteşem, altın tanrının benim gibi birine rezonans olmasını beklemez. Sert biri. Flörtöz. Güçlü. İğrenç derecede yakışıklı. Ben... bunların hiçbiri değilim. Ama Rezonans birlikte harika olacağımızı düşünüyor. Ashtar da öyle düşünüyor.

WILLA'NIN CANAVARI

Canavar. Yaratık. Canavar.

Tehlikeli.

Gren hakkında bunların hepsi söylendi.

Yine de Willa buna inanmıyor. Canavarların bazen çekici paketler içinde gelebileceğini biliyor. Tüm hırıltılarına ve korkutucu görünüşüne rağmen, onun kendisine asla zarar vermeyeceğini biliyor.

Onu kurtaracak... ya da aşık olacak. Belki de ikisine de. Willa **onun** bir canavar olmasına aldırmıyor, yeter ki ***onun* canavarı olsun.**

(Buz Gezegeni Barbarlarını mı arıyorsunuz? Oh, benim tatlı okurum, seni bütün bir büyük mavi adamlar serisiyle tanıştırmama izin ver...)

DAHA FAZLASINI ISTER MISINIZ?

Buz Gezegeni Barbarları, Ateş Kanı Ejderhaları ya da Ruby Dixon'ın diğer kitapları hakkında daha fazla bilgi almak için beni [Facebook](#)'ta 'beğen' ya da [yeni çıkan bültenime abone](#) ol.

Facebook'ta [barbarlardan](#) konuşmak isterseniz, buz gezegenindeki her şeyi tartışmayı seven [Blue Barbarian Babes](#) adlı bir hayran grubu da var! Onlara göz atarsanız çok sevinirim.

Okuduğunuz için teşekkürler!

<3 Ruby

